

Nornens beretning

av

**Synnøve Fjellbakk
Taftø**

2008

Til Velaug og Thore

Når var det jeg oppdaget at alt ikke var som det skulle være i den norske statsforvaltningen? Allerede i barndommen hørte jeg om litt av hvert, oppvokst som jeg var i årene like etter krigen, men det var i 1975 at det gikk opp for meg at de verdier som jeg holdt for hellige var i overhengende fare. Jeg var faglærer ved Kongsvegen vgs og der kom jeg over et stortingsdokument som sjokkerte meg. Det var et forslag om midlertidig innvandringsstopp. Utad forsøkte forfatteren å få det til å se ut som om det var et sosialt tiltak, men for meg var det øyeblikkelig klart at forslaget, om det ble vedtatt, ville forandre en helt vesentlig grunnforutsetning. Etter norsk rett har det til alle tider vært nabolaget som har hatt rett til å bestemme hvem som skulle få slutte seg til samfunnet. Dersom en av samfunnets medlemmer tar en fremmed i sitt hus og sørger for vedkommende, er det hevdvunnen kutyme at han eller hun får bli sålenge lover og regler blir fulgt. I stortingsdokumentet var dette snudd helt på hodet. Statsansatte skulle bestemme hvem som skulle få komme til landet og så skulle kommunene tilpliktes å fø og kle disse utvalgte innvanderne. For meg var dette et dobbelt brudd på de mest elementære menneskerettighetene for det første ved at Den personlige frihet, retten til fritt og uantastet å vandre

om i verden, ble suspendert og for det andre ved at stortingsrepresentanter ble oppfordret til å vedta plikter for kommunene som grovt krenket det lokale selvstyret. Der og da besluttet jeg å prøve å identifisere den eller de personer som sto bak denne uhyrligheten. Det var bakgrunnen for at jeg i 1977 søkte aspirantopptaket i UD.

I boka Skjoldmøysagaen, som ligger ute på Internett, har jeg fortalt episoder fra mitt liv som diplomat. Det er egentlig en snill bok, men den ble skrevet med tanke på godkjennelse fra øverste hold. Den ble sendt til statsminister Bondevik før korrekturlesning og jeg fikk et hyggelig brev der statsministeren takket for en fin bok. Nå ber jeg ikke om godkjennelse fra noen. Jeg regner mitt oppdrag som fullført og vil avlegge rapport. Forhåpentligvis klarer jeg å henge bjella på katten.

Som barn leste jeg alt det jeg kom over. Eventyr var min yndlingslektyre. Fra første dag i UD betraktet jeg meg som tjener hos trollkjerringa. Poenget var å ikke si noe, uansett hvor galt alt var, men tolke instruksene på min egen måte. I eventyret får tjeneren beskjed om å lage varme i grua og legge på «torvor», noe som blir etterkommet ved at trollkjerringas datter Torvor blir brent opp. Jeg er håpløst ikkevoldelig og undret meg på om jeg noen gang ville bli istand til å krenke et levende vesen for å demonstrere mitt poeng. Uten å mukke lot jeg meg mobbe og trakassere.

I UD har de to personalarkiv. Det ene kan tjenestemennene studere og kopiere, det andre er innelåst på kontoret hos ekspedisjonssjefen for Administrativ avdeling og tas frem når det er spørsmål om forflytning eller forfremmelse. Mitt offisielle arkiv er i tre bind med vedlegg. Det hemmelige er sikkert stort det også, men hva som finnes der er for det

meste ukjent for meg. Jeg skal bare nevne en episode: Under aspirantkurset var vi på besøk flere steder i forvaltning og næringsliv. Besøk hos Rederforbundet var tillyst tirsdag over påske og bare to av aspirantene møtte opp. Jeg for min del hadde en god grunn fordi toget fra Mo i Rana var innstilt på grunn av uvær, men da jeg som den eneste av de fraværende fikk ordre om å gi en skriftlig redegjørelse, benyttet jeg anledningen til å markere et poeng. Bare en måneds tid tidligere hadde min svoger omkommet i en ulykke til sjøs fordi sikkerhetsinstruksen ble neglisjert for å øke redernes fortjeneste. Ergo ga jeg som grunn at jeg så like etter dødsfallet ikke fant å kunne prate hyggelig med Rederforbundets representanter. Dette notatet fant jeg ikke på mitt offisielle dossier og jeg går ut fra at det er brukt til å stemple meg som skipsfartsfiendtlig i det hemmelige arkivet. Jeg har aldri fått noen av de konsulære stasjonene jeg har søkt.

Berlin ble min første utenriksstasjon. Først ville de beordre meg til Warszawa, men jeg påpekte at i denne byen var boligene eid og det var bare to soverom i ambassadesekretærboligen, som til overmål lå i etasjen over ambassadørboligen. Vi var tross alt en familie på fem. Så fikk det bli Berlin. I Berlin var det en ambassadesekretærbolig med tre soverom og den var leid. Jeg forhørte meg om det ikke kunne leies noe med fire soverom. Det var angivelig ikke mulig.

Uttillegget for Østberlin var langt lavere enn i Vestberlin til tross for at det gjaldt samme by der diplomatene fritt kunne krysse grensen og angivelig gjorde alle sine innkjøp i vest og kursen for øvrig var 1:1. Var systemet lagt opp til svart vekslings? Jeg forhørte meg, men fikk ikke noe svar. På ferga fra Sverige til DDR gikk jeg opp i vekslingsbua og leverte 300 D-mark for vekslings. Funksjonæren skvatt til: «Um

Himmels Willen, wohin sollen denn Sie fahren», utbrøt han og ba om passet. Det var første og siste gang jeg vekslet penger etter offisiell kurs. Men både ambassadøren og jeg holdt våre hender rene og overlot pengevekslingen til ektefellen.

Vel ankommet i Berlin viste det seg at vestlige diplomater på mitt nivå bodde i store eneboliger. Det viste seg også at den nye kansellisten, Kåre Flaten, var tiltenkt en leilighet som enkelt kunne ominnredes til å passe til oss. Min forgjenger, Thor Bronder, ba om en samtale under fire øyne. Vi gikk ned på Unter den Linden og med hemmelighetsfull mine sa Bronder følgende: «Vet du at du har noen mot deg i Administrativ Avdeling?» Jeg slo det bort: «Jeg har sikkert hele avdelingen mot meg.» Halvannet år senere oppdaget jeg at jeg hadde truffet spikeren på hodet. Jeg ble motarbeidet av selveste ekspedisjonssjefen, frimureren Håkon Wexelsen Freihow.

Ifølge Utenriksinstruksen er det ambassadøren som fordeler stasjonens boliger. Jeg påpekte det urimelige i at Flaten, som hadde bare to små barn og en lavere stilling skulle ha mye større bolig enn jeg. Erik Dons påpekte at det var UD som hadde bestemt at det skulle være sånn. Jeg foreholdt ham Utenriksinstruksen der det i klartekst fremgikk at boligfordelingen var stasjonssjefens ansvar. Dons ga seg motvillig.

Etter dette motarbeidet Kåre Flaten meg ved hver given anledning. Jeg skal komme med noen eksempler: Til ambassadesekretærboligen i Berlin hørte det en ekte Munch. Jeg syntes det var stor stas og hadde kjøpt en seksjon som fremhevet bildet som en slags ramme rundt. Ikke mange

ukene etter ankomsten til Berlin kom Flaten og sa at han måtte få utlevert bildet fordi Munch-museet hadde innkalt det til kontroll og han skulle kjøre det til Oslo. Jeg undersøkte saken og fant ut at det egentlig var to av Munchtrykkene i ambassadørboligen som var innkalt. Men Flaten hadde tatt telefonkontakt og fremholdt at de to bildene ikke kunne unnværes. Det kunne derimot bildet som hang i ambassade-sekretærboligen. Jeg syntes det var dårlig gjort, men jeg protesterte ikke.

Protesterte gjorde jeg derimot da Flatens manipulering gikk ut over en lokalansatt, fru Witrin, som var vaskehjelp på ambassaden. Fru Witrin hadde arbeidet halv tid hos min forgjenger, og da jeg ikke trengte hushjelp, fikk hun halvdagspost på den finske ambassaden isteden. Den finske ambassadøren var kommunist og Flaten og Dons fikk det for seg at fru Witrin dermed utgjorde en sikkerhetsrisiko. Hun ble oppsagt med fjorten dagers varsel for at Flaten sammen med sjåføren skulle overta hennes arbeid og lønn. Jeg sa hva jeg mente om saksbehandlingen og Dons svarte med en tjenesteuttalelse om at jeg hadde vist et enkelt tilfelle av «dårlig korpsånd» i Witrinsaken. Jeg skrev til UD og spurte om de hadde merknader til min befatning med Witrinsaken, men jeg fikk ikke noe svar. Det foranlediget et brev til fagdepartementet der jeg forhørte meg om hvor langt statstjenestemenns lojalitetsplikt rekker. Er man eksemplvis forpliktet til å ti stille når man ser at overordnede grovt krenker lov og avtaler? Jeg fikk ikke noe svar, men Erik Dons og Kåre Flaten følte behov for å gi sin versjon. Brevene haglet. Saken endte med at jeg etter et halvt års tid fikk svar på mitt innledende brev.

Det lød:

Deres befatning med Witrinsaken

Etter de opplysninger som foreligger i «Witrinsaken», er det departementets oppfatning at Deres befatning med saken har reist en viss tvil om Deres lojalitet og dømmekraft. Når det gjelder de vurderinger som ligger til grunn for denne tvil, vises det til vedlagte notat av 9. ds.

Brevet var undertegnet av ekspedisjonssjef Freihow.

I Skjoldmøysagaen har jeg fortalt om hjembeordringen fra Berlin. Brevet fra ekspedisjonssjef Freihow mottok jeg da konflikten var på sitt heteste. Antagelig hadde det gått opp for Freihow at jeg hadde fått ham opp i et hjørne, og nå ville han prøve å skape et grunnlag for å bli kvitt meg. Jeg tok brevet til etterretning uten å kommentere den helt feilaktige saksfremstillingen som fremgikk av notatet, og konsentrerte meg om å løse det mest presserende problemet: Flytteplanen 1981.

Det var Truls Hanevold som var saksbehandler for flytteplanen både da jeg var aspirant og da jeg hadde vært to år i Berlin. Han la ikke skjul på at han hadde sett seg ut Ottawa som sin neste stasjon. Da jeg skulle skrive min ønskeliste, husket jeg på det og satte Ottawa på tredjeplass. Jeg fikk brev fra Truls Hanevold. Jeg måtte utvide min søkerliste, sa han og gjennomgikk hvem han hadde tenkt å innstille til de stillingene jeg hadde søkt. Jeg ble temmelig provosert. Den ikke-flyttepliktige saksbehandleren i Vancouver ville han forlenge i ytterligere to år slik at han i alt fikk sju år i samme utestilling, mens vi som var flyttepliktige kunne sitte i maksimalt 3 år. Men det som virkelig fikk meg til å stritte med piggene, var det han skrev om Ottawa: «Ingen vil kunne

utkonkurrere meg til den stillingen», stod det. Iallfall ikke så lenge du selv lager planen, tenkte jeg og skrev et diplomatisk brev til svar, uten å komme med nye ønskemål. Ikke lenge etter kom flytteplanen. Jeg skulle hjembeordres. Jeg rådførte meg telefonisk med Harald Stabell, som hadde vist en kritisk holdning til statens praktisering av arbeidsmiljøloven. Trodde han jeg hadde muligheter til å vinne en rettssak? Nei, Stabell mente at jeg hadde ikke en sjanse. Igrunnen var jeg klar over det selv.

Men kjære vene, jeg var jo fagorganisert i NTL. Jeg skrev til NTLs representant i Innstillingsrådet, Kåre Hauge, og ba om bistand til å gjøre Hanevolds inhabilitet gjeldende. Hauge svarte negativt. Jeg insisterte og sendte formell klage på flytteplanen. Brevet jeg da fikk, gjengir jeg i sin helhet:

Oslo, 7.1.1981

Kjære Synnøve Taftø:

Godt nytt år og takk for brev! Det siste brevet eg skreiv til deg kommenterte formann Helgeby med at det var «eit snilt brev». Han vil kanskje ikkje seie det same om dette, for denne gongen har eg ikkje tenkt å legge fingrane imellom.

Det er for så vidt korrekt at eg hadde det vondt då eg skreiv siste brevet, men ikkje fordi samvitet mitt var dårlig (i denne saka) eller fordi eg kjende meg rådlaus e.l. Eg hadde det vondt for deg, som eg alltid har det vondt for folk som er iferd med å gjere seg sjølve ei stor bjørnetjeneste, og eg prøvde på en relativt klar måte å seie det til deg. Av brevet ditt til adm avd (av 29.12.80) ser eg at min bodskap ikkje har nått fram, som ein brukar å formulere seg i våre dagar. Men

eg har tenkt å prøve ein gong til:

Det er svært enkelt det «som har gått føre seg» i denne saka, Synnøve Taftø, og det er at du er vurdert til å trenge departementsteneste no istaden for vidare uteteneste. Er det verkeleg så vanskelig å forstå? I så fall skal eg kort prøva å forklare kvifor:

Du er igang med å gjere deg totalt mislikt, ikkje berre på ambassaden i Berlin, men i adm. avd. og heilt til utanriksråden, som fekk spørsmålet om fast tilsetting for deg etter prøvetida til avgjerd. Det er ikkje vanlig at det spørsmålet går dit. Du er iferd med å legge deg ut med kolleger her i huset (NTL inklusive). Flytteplikta gjeld for oss alle, vi kan ikkje skrike slik for di om vi får ei flytting vi ikkje likar.

Din anke over administrasjonsvedtaket, delvis med referanse til «dikt av aspirantene til UD-festen», vitnar om så dårlig skjønn fra di side i denne saka, at eg for min del er meir overtydd enn nokonsinne om at det du no treng, er eit opphald i departementet for å få peila innatt dine med og få klart for deg dei rammevilkåra som gjeld for åtferd i tenesta.

Vi har alle våre tunge stunder i UD då vi kunne sette oss ned og skriva vår avskilssøknad. Når eg skreiv som eg gjorde sist, såvel som denne gongen, så er det fordi eg vil få deg til å gå i deg sjøl og ta rev i segla før det er for seint. Det gjer eg fordi eg meiner at vi treng også nokre friske sjeler her i huset og ikkje berre ymse former for «lik i masta». Men vi treng heller ikkje «totalt manglande vurderingsevne» flaggande i masta. Ein eller annan stad imellom må det gå an å legge seg.

Det er kanskje jus, men dårlig jus, av deg å kome halande med forvaltningslova til ein organisasjon – lova gjeld for stat og kommune som det står. Slike krav får du stille til administrasjonen, men det er sjølsagt ikkje noke ivegen for at eg nemner at det vart ikkje lagt fram nokre særskilte dokument om deg i Innstillingsrådet, men eksp.sjef Freihow gav ein kort, munnleg forklaring på kvifor adm. avd. la opp til heimeteneste for deg.

Til slutt: Som tillitsmann i NTL kunne eg sjølsagt berre ha svart deg kort at organisasjonen sin oppgave i denne saka er å sjå til at også i ditt tilfelle følger adm avd korrekt saksbehandling, og at så ser ut til å være tilfelle til no. Resten av mine kommentarer er difor meir skrivne frå ein kollega til ein annan, og eg kan berre legge til at dei ikkje er vondt meinte.

Med helsing
Kåre Hauge

PS. Som du ser av ymse tilskott frå prentesvarten si side, har eg også ført dette i trykken på min eigen maskin. (min kommentar: De fleste skrivefeilene har jeg rettet, så brevet blir leselig. Jeg har også utelatt understrekningene som det vrimlet av.)

De fleste ville vel fått psykosomatiske symptomer etter en slik «grausame salbe» og jeg var intet unntak. Nakken stivnet så jeg knapt kunne bevege hodet og tilstanden varte bortimot fjorten dager. Men jeg søkte ikke lege. Ikke faen om de skulle klare å knekke meg om de så rottet seg sammen hele bunten. Jeg var sikker i min sak, loven sto på min side. Noen år senere var denne saken eksamensoppgave for jusstudentene i Oslo med den ubetydelige endringen at Ottawa var

byttet ut med Lisboa. Ikke lenge etterpå ble forskriften endret og de flyttepliktige tjenestemennene ble fratatt sin klagerett.

Som beskrevet i Skjoldmøysagaen, fikk jeg fullt gjennomslag hos utenriksråden til tross for fagforeningens iherdige motstand. Jeg fikk stasjonering i New York, som i UD ble regnet som en «kremstasjon».

I New York traff jeg Bjarne Lindstrøm for første gang. Jeg skammet meg over å være norsk da jeg så hvordan Lindstrøm svinset og svanset for å oppfylle det minste vink fra sine oppdragsgivere, USAs og Israels delegasjoner. En dag da jeg stod sammen med en østerriksk kollega og så på hvordan Lindstrøm opererte, spurte hun: «Your Mr. Lindstrom, is he a Jew?» «I don't know, but he certainly operates like one», smilte jeg tilbake.

Mange år senere ble jeg klar over at Bjarne Lindstrøm er den personen jeg har vært på utkikk etter helt siden jeg leste det famøse stortingsdokumentet i 1975. Innvandringsstoppen ble innført for å danne basis for Norges deltagelse i FNs kvoteflyktningsprogram, det mest menneskerettsfiendtlige av alle FNs menneskerettsstridige programmer. Dette programmet er laget for å bistå de landene som har innvandringskvoter, først og fremst USA. I min tid i diplomatiet fungerte programmet slik: Først fikk de store innvandringslandene (USA, Canada og Australia) finkjemme flyktningeleirene og velge ut de innvandrerne de ville ha. Resten fikk beskjed om å søke andre land som deltok i kvoteflyktningsprogrammet, men ikke Norge. Til vårt land sendte UNHCR søknad på vegne av de som ingen land ville ha, såsom psykiatriske kasus, voldelige personer, opprørsledere og barn under tolv år. Norges deltakelse i FNs kvoteflyktningsprogram ble aldri tatt opp til drøfting i Stortinget. Bjarne Lindstrøm og hans kumpaner sørget for at en bevilgning til dette programmet ble satt opp i UD's budsjett, og dermed var de i gang med sin menneskehandel. Jeg er sjokkert over hvor lett det har vært å narre den offentlige opinion til å mene at flyktninger som tilhandles oss

under Lindstrøms menneskehandels-program er mer beskyttelsesverdige enn de personer som utøver sin grunnleggende rett til å vandre inn i vårt land for å søke seg en make, et sted å slå seg ned eller et samfunn å slutte seg til. FNs kvote-flyktningprogram er kjernen i et djevlesk system som skaper og opprettholder krig og konflikter. Vil vi fremme fredens sak, bør vi øyeblikkelig melde oss ut.

Men diplomater av Bjarne Lindstrøms type har aldri vært opptatt av å skape fred. De er lydige tjenere for de krefter som skaper krig og konflikter og har ingen anelse om hva som er grunnleggende menneskerettigheter. De har helt ut adoptert jesuittenes doktrine om at hensikten helliger midlet og arbeider hver dag for at menneskeheten skal reduseres til Human Resources, en produksjonsfaktor i Kapitalens djevleske system.

I 1981 var Bjarne Lindstrøm for meg bare en av de mange UD-tjenestemenn som opptrådte under generalforsamlingen. Han prøvde å involvere meg i sine lugubre forehavender. Jeg avsto. Bjarne Lindstrøm truet med å rapportere meg for ordrenekt, jeg svarte at jeg tok ordrer bare fra ambassadøren. ”Men jeg er byråsjef i 1. politiske kontor og kan gi ordre til ambassadøren”, sa Lindstrøm. Det får du si til Ole Ålgård og ikke til meg, var svaret. Dengang så jeg på Bjarne Lindstrøm som en overivrig tulling som var villig til hva som helst for å avansere på karrierestigen, men som ikke hadde intellektuell kapasitet til å anrette større skade. Nå vet jeg bedre. Nest etter Terje Wold, Jens Christian Hauge og Erik Solem er det ingen som etter 2. verdenskrig har anrettet større skade på det norske rettssystemet enn Bjarne Lindstrøm.

Min hovedoppgave i de tre årene i New York var UNDP eller FNs utviklingsprogram som det kalles på norsk. Dette var mitt første møte med norsk utviklingspolitikk, og jeg var nokså oppgitt over at ingen hadde noe ansvar for å følge med i hva pengene gikk til. Det var bare om å gjøre å stadig øke bidragene. Det første året jeg var i New York hadde UNDP-sekretariatet budsjettert med en bidragsøkning på 14 %. Da økningen ble på knapt halvparten, skrek sekretariatet ut om «shortfall» og krise og på møte mellom de nordiske delegasjonene ville flesteparten av mine kolleger slutte seg til hylekoret. Men jeg hadde lest saksdokumentene grundig og sett at to års bidrag sto oppsamlet på høyrentekonti i amerikanske banker. Det var altså ikke bidragstilgangen som var problemet, men implementeringen. Dette ble hovedinnholdet i det nordiske innlegget. Sekretariatet var nokså beskjemmet. De unnskyldte seg med at de måtte ha midler i reserve dersom alle bidrag plutselig skulle opphøre.

Jeg gikk inn i prosjektdokumentene for UNDP og ble betenkt. Dette var ikke noe utviklingsprogram, men et program for å påtvinge fattige land den kapitalistiske verdens politikk på det økonomiske område. Ekspertene som ble rekruttert hadde ulike statsborgerskap, men de hadde det til felles at de hadde utdanning og/eller bosted i USA. Jeg tok initiativet til å lage regler for en bredere rekruttering og kontraktspraksis. Men de grunnleggende forhold kunne ikke endres.

Bare de som arbeider i systemet, vet at mottakerlandet selv må dekke alle utgifter med landkontoret, unntatt lønnen til de internasjonale tjenestemennene. For mange land er UNDP-kontoret en utgiftspost, men de tør ikke å frasi seg «bistanden» av frykt for represalier. For den korrupte eliten

er UNDP en kilde til velstand. Det siste året jeg arbeidet med UNDP-saker ble det fremmet forslag om å tillate UNDP-kontorene å drive virksomhet for private oppdragsgivere uten å fremlegge regnskap. Godkjent smugling under FN-hatten, så å si. Bare jeg og den russiske representanten var imot og forhindret konsensus, til tross for at det kom fram at virksomheten var i full gang.

Også UNFPA falt innenfor mitt arbeidsområde. Annethvert år møttes UNFPA-styret i Geneve, og da hadde jeg god tid til å lese saksdokumenter. UNFPA ble opprettet for å støtte folketellinger og steriliseringsprogrammer. Jeg fant et prosjektdokument på sistnevnte felt. Det omhandlet et program for sterilisering av kvinner uten deres vitende, eksempelvis i forbindelse med en gynekologisk undersøkelse. Metoden gikk ganske enkelt ut på å sprøyte syre opp i egglederne. Om dette ble gjort to ganger, var suksessraten 99 %. Jeg tok kontakt med den prosjektansvarlige. Dette måtte være en metode som var uteksperimentert av dr. Mengele eller en av hans gelikere. Neida, var svaret, dette var tilfeldigvis en norsk steriliseringsmetode, første gang beskrevet av en lege ved navn Ørnulf Ødegård. Jeg merket meg navnet. Jeg hadde aldri hørt det før.

Etter fem års utestasjonering gikk ferden hjemover. Jeg ble saksbehandler for miljøvern og levende ressurser i havet og grep begjærlig sjansen til å finne ut hvem som var den onde ånd bak den fiskerfiendtlige norske politikken, EUs fremste lakei på fiskerisiden, så å si. Han var lett å identifisere. Det var Marius Hauge, en sønn av Milorglederen Jens Christian Hauge.

Marius Hauge la ikke skjul på at han satte hensynet til EU høyere enn norske interesser. Da Spania skulle gå inn i EU, var det maktpåliggende for dem å få en kvote i norsk økonomisk sone, og den kvinnelige forhandlingslederen for Spania signaliserte at de ville gå langt i å imøtekomme norske ønskemål i Svalbardsonen dersom en slik kvote ble innrømmet. Men Marius Hauge var EUs mann. EU-kommisjonen hadde signalisert at Norge skulle stille seg negativt, og Marius Hauge opptrådte direkte ufint i forhandlingene. Til slutt fornærmet han den spanske delegasjonslederen på det groveste. «Nå er det nok, Marius», sa jeg på norsk og reiste meg. Dermed sluttet møtet.

Spanias ambassadør i Oslo tok senere kontakt med UD for å prøve å få til en løsning, men ingen av mine overordnede torde å gå imot Marius Huges standpunkt.

Marius hadde et heftig temperament og jeg hadde stor moro av å erte ham. En gang da vi var i Nuuk på fiskeriforhandlinger, ble det uvær og flyet vi skulle reist med ble innstilt. Marius toget til et reisebyrå med Richard Pedersen og meg i hælene og spurte etter alternative flygninger. Han måtte øyeblikkelig hjem for han hadde et viktig oppdrag som taleskriver for fiskeriministeren. Joda, det skulle gå et fly neste morgen via Øst-Grønland og Reykjavik. Marius bestilte for seg og Richard og ville ha meg med. Jeg nølte og spurte ekspeditrisen til råds, hva ville hun ha gjort hvis hun var i min situasjon. «Jeg ville ha reist til Søndre Strømfjord og ventet på neste fly der,» sa hun. «Da gjør jeg det,» avgjorde jeg. Øst-Grønlandsflyet hadde rute en time tidligere enn mitt fly, men da jeg kom til flyplassen, var det ennå ikke lettet. Avgangen var utsatt med halvannen time. Jeg sa til Marius at han like godt kunne bli med meg for han

ville neppe komme før til Norge om han fortsatte å vente på Øst-Grønlandsflyet, men Marius bare fnyste.

En vindkule holdt på å ta tak i flyet da vi lettet og kapteinen beklaget den turbulente oppstigningen. Imidlertid kunne han opplyse at vi var det siste flyet som fikk forlate Nuuk. Jeg lo stille for meg selv.

I Søndre Strømfjord hadde jeg en minneverdig helg der jeg bl.a. fikk være med å feire jubileum for Den Kgl. Grønlandske Handel og fikk omvisning både i omegnen og på militærbasen. Vel ombord i flyet ble vi sittende og vente. De to bakerste setene var ledige og det ble ventet to passasjerer fra Nuuk. Og ganske riktig: Marius toget inn, mørk som en tordensky, med Richard i hælene. Jeg gottet meg.

Møtet på Grønland var på UDs fagfelt, men Marius tok det som en selvfølge at han skulle føre ordet og skrive referatet. Jeg visste det var mye som Marius ikke ønsket å fortelle fiskerinæringen om de grønlandske posisjonene og derfor laget jeg et referat som jeg fikk godkjent og distribuert. Marius frådte av raseri, men tross alt var det han som hadde forsøkt å etablere seg på UDs saksområde.

Media spekulerte lenge på hva som forårsaket regjeringsskiftet i 1986. Slik så det ut fra mitt ståsted: Som formann i den såkalte Brundtlandkommisjonen hadde Gro brukt opp alle pengene og nye bidrag var ikke i sikte. Kommisjonsrapporten var knapt påbegynt og Gro hadde gjort seg til uvenns med alle som satt på viktige data. Ambassadør Martin Huslid hadde sagt seg villig til å arrangere en lunsj for representanter for de landene som hadde gitt bidrag med forslag om at disse skulle forstrekke kommisjonen med ytterligere 250 000 dollar hver. Forutsetningen var naturligvis at Norge var villig til å gi minst dette beløpet. Jeg skrev et notat til utenriksminister Stray. Det kom tilbake med påtegning: 70 000 dollar skulle bevilges. Jeg hadde ikke noe til overs for Gro og hennes umåtelige karrierejag. Likevel lot jeg Martin Huslid overtale meg til å forsøke igjen. I et nytt og mer omfattende notat ba jeg utenriksministeren revurdere sin posisjon. Dette notatet kom aldri tilbake til meg. Etter at Gro hadde satt seg vel til rette i statsministerstolen etterlyste jeg det. Da fikk jeg opplyst at saksbehandlingen av denne saken var overtatt av statsministerens kontor som hadde bevilget 500 000 dollar over UDs budsjett til formålet. I årene som fulgte hadde Gro sitt frekke sugerør i statskassen for å

fremme sine personlige formål. Ikke nok med at hun tok det som trengtes til å lage rapporten, nei hun betalte ut bidrag til kreti og pleti og fikk noe av pengene tilbake til sin personlige konto i form av miljøpriser som ble annonsert med brask og bram. Da rapporten var avlevert, skulle kommisjonssekretariatet i henhold til vanlig internasjonal kutyme vært avviklet, men ikke så med sekretariatet for Brundtlandskommisjonen. Det fortsatte i mange år som et slags PR-byrå for Gro Harlem Brundtland personlig.

Kommisjonsrapporten *Our Common Future* ble trykt i et utall eksemplarer og sendt i store kvanta til norske utenriksstasjoner for distribusjon. Men ingen ville ha den, den inneholdt ikke en eneste ny tanke. Selv uttrykket «sustainable development» var utbrukt tankegods, lånt fra et gammelt FN-dokument.

Selvstendig tenkning er ikke Gro Harlem Brundtlands styrke. Det forsto jeg da jeg så hvordan hun forberedte seg til møter. Hun rekvirerte notater om alle mulige spørsmål som kunne tenkes å komme opp og nåde den stakkar som hadde ansvaret, dersom det manglet et notat. Så pugget hun formuleringene og ramset dem opp når hun fikk spørsmål. Ikke underlig at hun ble kjent for å snakke som en stortingsproposisjon.

Da jeg hadde mine minutter i rampelyset i 1992, moret det meg å late som om Gro Harlem Brundtland var min hovedmotstander. Jeg laget sågar et dikt som jeg fikk på trykk i Nordlandsposten. Det lød:

Så ber då bod til Harlemøya, Den Gromme,
at ho skal møta meg til dyst på leikarvollen
med våpen ho sjølv har valgt.

Men det skal ho veta
at om ho kjem i pralarbrynja si,
den som ho har lesi galdr over
så korkje hogg eller stikk bit på ho,
då lyt ho vara seg at ho ikkje opnar kjeften
om ho ikkje vil gulpe fiskeslo til sine dagars ende.

Dette taler Håløygmøya,
ho som nett er komen heim frå langferd
og veit at drottseten vår ber framande menns gull løynd
under kappa si:
Høyr alle Håløygjær! Tenn vetene og stå vakt til strida er til
endes.

Men egentlig er Gro Harlem Brundtland en uviktig person.
Mitt fokus er på de kapitalistlakeiene som styrer henne. I min
tid var det Jonas Gahr Støre og Morten Wetland. Nå har de
fått større oppgaver. De er i full sving med å konsolidere
jesuitterveldet i Norge.

I Skjoldmøysagaen har jeg gitt små glimt fra mine tre år i Bangkok. Denne boka har en alvorligere grunntone og jeg vil bare berette en episode. Den er desto mer illustrerende for hva som foregår i norsk utenriktjeneste.

Konsulen i Conacry var arrestert for medvirkning til dumping av giftig avfall. Til ambassaden i Bangkok innløp det telefax fra UD, undertegnet av Truls Hanevold, om at representanter for Klaveness rederi var på vei til Thailand for å drøfte med thailandske militære deponering av avfallet på militært område. Ambassaden ble instruert om å bistå rederiet.

Jeg syntes denne instruksjonen var i drøyeste laget og ba UD om å revurdere den, men partene hadde allerede avtalt å møtes på ambassaden. Møtet ble holdt og slaggaskesaken forsvant fra nyhetsbildet.

I Geneve hadde jeg en oppdagelse som førte til at mitt liv forandret retning. Det var nokså tilfeldig det hele. Jeg visste at WHO var blitt etablert for å koordinere verdens hjerneforskning men hadde egentlig svært uklare forestillinger om hva dette innebar. Så fikk jeg det rett i ansiktet. På et norsk barnehjem som hette Bakkebø hadde de såkalte ekspertene fra WHO med norske myndigheters velsignelse bedrevet kliniske eksperimenter med både kjemikalier og psykologi for å studere hvordan normale barn kan gjøres til undermålere. Jeg ble kvalm av å tenke på den ondskap som mennesker kan sette i verk i vitenskapens navn. Jeg hadde lett etter ondskapens hjerte og jeg hadde funnet det. Organisasjonen hadde en logo som viste en flattrykt verden under gitter med legesympolet som herskerstav. Uoffisielt ble logoen kalt Djevelens triumf.

Med et grøss gikk det opp for meg at kjernen i det kapitalistiske maktsystemet som styres av jøder, jesuitter og Jehovas Vitner og som tar sikte på å slavebinde verden, er psykiatrien, denne kvasivitenskapen som egentlig er en dødsindustri. Ville jeg gå til kamp mot Djevelen, måtte jeg ha mot til å bevege meg innenfor hans sirkler.

Sammenlignet med ondskapen i WHO ble det rettsviket som foregikk for å bringe Norge inn i EU nærmest tilforlatelig. Et stunt som Randi Vesseltun, Steinar Juel, Siri Teigum og Morten Wetland var ansvarlig for, var den særnorske bankkrisen, som egentlig var et komplott for å ta fra de fattige og gi til de rike. Det hadde seg slik at regnskapsreglene for banker etter initiativ fra komplottmakerne ble forandret til EU-standard fra det ene regnskapsår til det annet. Dette førte til enorme papirtap som i sin tur medførte at småsparerens bankaksjer ble nullet ut. Min østerrikske kollega Norbert Faustenhammer syntes det var ufattelig at et slikt ran kunne foregå i Norge uten at noen reagerte. Hadde en slik regnskapsreform blitt gjennomført i Østerrike, ville det blitt forlangt parallellføring av regnskapene i minst ti år, sa han.

Det er nærmest utrolig hvor få personer det skal til for å gjøre et vellykket statskupp i Norge. Den 17. august 1945 forledet Jens Christian Hauge og Einar Gerhardsen gamle kong Haakon til å frata norske kvinner retten til selv å velge seg mann. I begynnelsen av 1990-årene la Jonas Gahr Støre og Morten Wetland samt deres marionetter Gro Harlem Brundtland og Thorvald Stoltenberg grunnlaget for å frata Norges befolkning resten av organisasjonsfriheten. Norge var tidligere en stat som bestrebet seg på å verne individets umistelige rettigheter. Nå har vi fått en helt ny straffelov, uten debatt. Dens formål er å verne jesuittervedets institusjoner.

Min store interesse i livet er rettssystemer. Ulikhet i synet på hva som er rett og galt danner grunnlaget for ufred og konflikt både mellom individer og stater, for ikke å snakke om grupperinger av individer og stater og forholdet mellom offentlig ansatte og borgerne. De fleste rettssystemer har sitt utspring i religionen, men ikke det norske. Derfor danner tradisjonell norsk rett et fantastisk grunnlag for et rettssystem som kan samle alle verdens mennesker om et felles verdssystem som kan håndheves med Internett som redskap.

For meg hører de grunnleggende trekk av det norske rettssystemet til barnelærdommen. I voksen alder har jeg til stadighet systematisert og revidert denne lærdommen. Foreløpig har jeg kommet frem til følgende resultat:

Norsk rett bygger på mange kilder, Naturretten, Allmenningsretten, Demokratiske grunnprinsipper og Grunnloven. Også Romerretten har en plass i det norske rettssystemet, men den er forsvinnende liten.

Naturretten er eldre enn alle religioner. Det er den iboende rettsfølelsen som er felles for alle pattedyr og som mennesker har satt i system. Naturretten består av Den grunnleggende rett og De fire friheter.

Den grunnleggende rett er retten til å være i fred, psykisk, fysisk, økonomisk og familiemessig. Dersom denne retten krenkes, reagerer et normalt individ med aggresjon og gjerne også med vold. Det underlige er at dersom man er vitne til at andre blir krenket, får man en trang til å gripe inn, men dersom man selv er utsatt for fredsforstyrrelse, avpasses reaksjonen automatisk etter forholdet til fredsforstyrrelsen, eller kanskje rettere det ønskede forhold til krenkeren. I det moderne samfunn har medlemmene klart å oppdra sine barn slik at de unnlater å følge sine naturlige impulser av frykt for konsekvensene. Dette har ødeleggende virkning for psyken og individets medfødte etiske sans.

De fire friheter er Den personlige frihet, Næringsfriheten, Organisasjonsfriheten og Avkallsfriheten.

Den personlige frihet er retten til å ferdes fritt omkring i verden så langt evne og vilje rekker, så lenge man ikke har bundet seg til noe eller noen. Det er meningsforskjell om naturretten i norsk rett er begrenset av at vandringen har et aktverdig formål, eksempelvis at man er på leting etter en make, et sted å slå seg ned eller et samfunn å slutte seg til, men personlig tar jeg det standpunkt at den som bare leter etter lykken, er en Askeladd som har krav på særlig beskyttelse. Norske politikere er blitt indoktrinert til å hevde at såkalte lykkejegere fritt kan utsettes for frihetsberøvelse. Ett verre brudd med tradisjonelle norske verdier er det vanskelig å finne.

Næringsfriheten er retten til å ta fra naturen det man trenger til livsopphold for seg selv eller de man forsørger. Troen på næringsfriheten er i sitt grunnelement en visshet om at naturen ikke rettsgyldig kan privatiseres slik at noen

avskjæres fra å kunne skaffe seg det nødvendige til livsopphold. I Norge har næringsfriheten vært praktisert i form av instituttet Den uskyldige nyttesretten som gir vandrere rett til å livnære seg på naturressursene på stedet, uavhengig av om det dreier seg om privat eiendom eller allmenning. Den norske straffeloven av 1902 fordrer vinnings hensikt for å straffe for tyveri og lar den som krenker eiendomsretten for å leve fra dag til dag være straffri. Dette var et hovedgrunnlag for den såkalte taterkulturen som i sin essens var en protestkultur mot eiendomssamfunnet. I dagens velferdssamfunn er vissheten om at mennesket har næringsfrihet visket ut. Nåtidens mennesker tror at det er «staten» som plikter å forsørge dem dersom de kommer i nød, de forstår ikke at det er en grunnleggende menneskerett å ta det som trengs til livsopphold fra den som har mer enn han eller hun behøver. Næringsfriheten danner grunnlaget for retten til fritt yrkesvalg, som er en internasjonal menneskerett. Men selve begrepet næringsfrihet har blitt pervertert til å bety noe helt annet. Dette skyldes at næringsfriheten står i kontrast til eiendomsretten som er den vestlige kulturs fremste verdi.

Organisasjonsfriheten gir et individ rett til å bestemme selv om han eller hun vil leve alene, i parforhold eller samfunn. Organisasjonsfriheten er også grunnlaget for å danne forbund med hvilket som helst formål. Demokratiske samfunn begrenser organisasjonsfriheten med forbud mot å danne forbund med sikte på å endre statsforfatningen eller utføre voldskriminalitet, så også det tradisjonelle norske rettssystemet. Men nye straffebestemmelser innskrenker organisasjonsfriheten i så stor utstrekning at både organisasjonsfriheten og den avledede menneskerett Ytringsfriheten er nullet ut og Norge har mistet karakteren av

demokrati. De som har ansvaret for dette, har gått langt ut over de fullmakter de har som stortingsrepresentanter og endret Norges statsforfatning. De har i realiteten gjort seg skyldige til lovens strengeste straff. Men hvem skal stille dem til ansvar? Også organisasjonsfriheten er blitt pervertert som begrep. Udemokratiske krefter vil ha oss til å tro at organisasjonsfrihet betyr rett til å danne arbeidstakerorganisasjoner. Jeg skrev en artikkel om organisasjonsfrihet på Wikipedia, men også der hadde de udemokratiske kreftene sine agenter som sørget for at artikkelen fikk en vinkling som passet Maktapparatet.

Avkallsfriheten er den mest brukte og minst kjente av alle friheter. Det er retten til å binde seg ved løfte, avtale eller voldtekt. Det er også retten til å gi avkall på hele eller deler av den grunnleggende rett og de fire friheter. Avkallsfriheten er grunnlaget for alle religioner og alle samfunnsdannelser.

Forskjellen på et demokratisk og et udemokratisk samfunn er at i demokratiske samfunn er innskrenkninger i den grunnleggende rett og de fire friheter nedfelt i statens konstitusjon eller i erklæringer som avgis på individuell basis, i udemokratiske samfunn innskrenkes rettighetene ved dekreter ovenfra, enten fra presteskapet eller statsoverhodet. Den norske Grunnloven ble laget av embetsmenn som i realiteten ønsket å omdanne Norge fra et geografisk område med selvstyrte bondesamfunn til en embetsmannsstat, moderne etter den tids forhold. Forholdet til avkallsfriheten er dynamisk, men det er neppe trolig at grunnlovsmakerne har forestilt seg at lovgivere skulle kunne misbruke sine fullmakter til å gi lover og forordninger i strid med Naturretten i den utstrekning som vi har vært vitne til i Norge i 1992 og årene etter.

Den andre viktige rettskilden for norsk rett er Allmenningsretten. I Sør-Norge er begrepet allmenningsrett omdannet til å bety et system for forvaltning av bøndernes fellesområder, mens det i det rettsområde som tidligere het Nordlandene, er slik at Allmenningsretten er selve grunnlaget for all rettsutvikling, men særlig på det økonomiske område. De viktigste grunnsetningene i Allmenningsretten er følgende:

Bare levende vesener kan ha rettigheter. Ethvert individ har sin arts fulle og udelte rettigheter.

Bare mennesker kan ha plikter. Ethvert individ har de plikter han eller hun har påtatt seg ved løfte, avtale eller samleie eller pådratt seg ved skadegjørende handling eller manglende tilsyn med sin eiendom.

Rettigheter kan bare gjøres gjeldende ved personlig tilstedeværelse.

Det skal være fri konkurranse om ressursene, rasjonering skal foregå ved redskapsbegrensninger.

De som deltar i en aktivitet, avgjør selv hvordan aktiviteten skal utøves og utbyttet fordeles.

Naturressursene må bevares for fremtidige generasjoner, bare den årlige avkastningen kan forbrukes. Ressurser som ikke er fornybare må forvaltes strengt slik at bare høyst nødvendige behov tilfredsstilles.

Ressursene kan ikke overdras til utenforstående og ikke privatiseres eller leies bort for lengere tid enn en generasjon.

Disse grunnsetningene i Allmenningsretten har dannet et bakteppe for norsk rettstenkning gjennom alle tider, iallfall på det økonomiske området. Et viktig rettsinstitutt som Hjemfallsretten har sin rot her, likeså tradisjonell norsk næringslovgivning som overlot det meste til kutymmer. Men aller viktigst har Allmenningsrettens grunnsetninger vært i den siste gjenværende store allmenningen, saltvannsfiskeriene. Allerede i 1544 vedtok tinget i Nordlandene at det skulle være redskapsbegrensninger i Lofotfisket, bare jukset skulle tillates slik at ikke noen skulle få fordeler på grunn av økonomisk evne til å skaffe seg mer moderne redskaper. Danskekongen fulgte opp med påbud av samme innhold. Men den økonomiske utviklingen førte til at alle og enhver etter hvert skaffet seg garn og liner og deltakerne i Lofotfisket anså seg berettiget til selv å sette reglene. Ved en razzia mot slutten av 1700-tallet ble selv lensmannen tatt for ulovlig garnfiske. Dette ga støtet til det første demokratiske lovgivningsarbeid i Nordlandene. Nye regler ble sendt på en omfattende høring og til slutt fastsatt av enevoldskongen i København. På 1800-tallet ble Lofotfisket utsatt for et forsøk på privatisering med nye lovregler, men etter noen år måtte embetsmennene (som også hadde etablert seg som såkalte

væreiere) innse at dette stred for sterkt mot befolkningens rettsoppfatning. Under okkupasjonen ble det åpnet for notfiske i Lofoten et år, men raseriet i den nordnorske befolkningen var så stor at forsøket ikke ble gjentatt.

Tradisjonen med deltakelse i Lofotfisket for alle nordnorske menn (og noen kvinner) dannet grunnlaget for at allmenningsrettens grunnsetninger ble videreført fra generasjon til generasjon. For dem som etter 1945 hadde satt seg fore å ødelegge det norske rettssystemet, var Lofotfisket en torn i øyet. De gikk sakte og forsiktig fram. Trålfiske var forbudt i Nordland og i den nordnorske befolkningen var det ingen tvil om at det var de nordnorske fiskerne som hadde rett til å sette reglene. Men statsmyndighetene krenket denne rettsoppfatningen og bestemte at Norges Fiskarlag skulle gi regler. Selvsagt ble det åpnet for trålfiske – mot alle nordlandsrepresentantenes stemmer.

En fullmaktslov som overførte forvaltningsmyndigheten i saltvannsfiskeriene fra fiskerne til staten gikk igjennom uten særlig debatt mot løfte om at trålerne skulle holdes utenfor de kystnære områdene. Siden har det gått slag i slag. Ansatte i Fiskeridepartementet har opplyst at det i 1970-årene var en uttalt målsetting i Fiskeridepartementet å få slutt på Lofotfisket. Så kom systemet med båtkvoter, først i trålernæringen, men senere overalt i fiskeriene. Det endelige forsøket på å gjøre saltvannsfiskeriene til privat eiendom, knyttet ikke til personer, men til kapitalgjenstander, sto Ansgar Gabrielsen for. Endelig kom det en viss reaksjon. At noe reguleres for all fremtid, har fortsatt en dårlig klang i nordmenns ører.

Men overgangen til oljenasjon har gjort noe vesentlig med nordmenns rettsoppfatning. Oljen er en ressurs som ikke er

fornybar. Til å begynne med hevet det seg røster som ivret for at det skulle settes tak på uttaket til beste for fremtidige generasjoner, men de ble snart overdøvet av kapitalistlakeier som hevdet at fremtidens nordmenn ville ha større nytte av aksjer i amerikanske selskaper. Nå begynner vi å ane rekkevidden av det ran av fellesressursene som har foregått. En stats økonomi må baseres på realverdier, ikke på fiktive finansverdier. Vi har latt oss narre på samme måte som stater vi ikke liker å sammenligne oss med. Realøkonomisk står vi i Norge på et lavere nivå enn vårt naboland Sverige, som ikke har verken olje eller fisk. Men det er ingen fare. Selv om verdens børser går dukken, har vi fortsatt vår unike natur og en eventyrskatt som gjør at vi er innstilt på å ta imot enhver som vil søke lykken hos oss.

Generelle demokratiske prinsipper er også en rettskilde for norsk rett. Det viktigste av disse prinsippene er representasjonsprinsippet. Egentlig står representasjonsprinsippet i strid med Allmenningsrettens grunnprinsipp om at man må være fysisk til stede for å gjøre sin rett gjeldende og i Sveits er det fortsatt slik at nye lover og forskrifter må legges ut til folkeavstemning. Etter 1992 har norske stortingsrepresentanter vært nærmest bevisstløse når det gjelder å vedta nye lover og forordninger. Den siste skandalen er at et samlet Storting har vedtatt en grunnlovsbestemmelse om at statsråder må tale sant og ikke fortie noe i sin kontakt med Stortinget (para 82). Etter Grunnlovens system er det slik at grunnlovsbestemmelsene innskrenker den personlige frihet og tolkes strengt, etter sin ordlyd. Paragrafens innhold er dermed at alle andre enn statsråder kan lyve og fortie så mye de lyster, også når de opptrer som vitner. Heldigvis er paragrafen foreløpig lite kjent. Men det norske folk bør absolutt vurdere å trekke alle fullmakter tilbake ved neste stortingsvalg.

Et annet demokratisk prinsipp er at staten ikke skal ha større inntekter enn utgifter, det skal ikke samles opp verdier på

statens hånd. Å skrive dette er vel som å banne i kjerka, men det er et faktum at dette var et av de viktigste grunnprinsippene for norsk statsforvaltning frem til oljealderen kom og forandret alt.

Et tredje demokratisk grunnprinsipp er at den eller de en avgjørelse gjelder, har rett til å høres før avgjørelse treffes. Egentlig er dette en pervertering av Allmenningsrettens regel om at enhver som er fysisk til stede har rett til å ta del i avgjørelsen av fellesanliggender og hos oss har dette i og for seg gode grunnprinsippet ført til en papirmølle uten like der de som virkelig har ansvaret for at udemokratiske bestemmelser ikke vinner rom, unnskylder seg med at ingen har protestert innenfor høringsfristen.

Men det aller viktigste demokratiske prinsippet er Offentlighetsprinsippet. Det går ut på at alle opplysninger som ikke berører et enkeltindivids personlige forhold skal være offentlig tilgjengelig og at borgerne fritt skal kunne ta kontakt med offentlig ansatte og folkevalgte for å få eller gi opplysninger. Offentlighetsprinsippet gjaldt uavkortet i norsk rett inntil vi fikk Offentlighetsloven som vesentlig begrenset publikums rett til innsyn. Nå er det laget sikkerhetsinnretninger og sluser og Stortinget er som en festning, utilgjengelig for publikum. Med terrorfrykten som våpen har de udemokratiske kreftene gjort Norge til en politistat, der politiet overvåker alt og alle mens de som ønsker å følge med i styre og stell, sperres inne på psykiatriske institusjoner og dopes ned til de knapt vet hva de heter. Jeg vet hva jeg snakker om, for jeg har opplevd det selv.

Som nevnt innledningsvis har også Romerretten en plass i norsk rett. Romerrettens prinsipper har ikke som Allmenningsrettens grunnprinsipper utviklet seg over tid, det er prinsipper vedtatt av det romerske senat, en gang for alle. Mens Allmenningsretten bygger på at det er realitetene som teller og at hver gruppe må ha rett til å treffe sine egne avgjørelser, er Romerretten basert på at det er formalitetene som teller. Er det en feil i et utfylt formular, tapes retten, mens saken vinnes dersom alle formaliteter er i orden. Romerrettens prinsipper gjelder i finansverdenen, som egentlig er et rettsfremmed område i norsk rett. For øvrig er det bare prinsippet in dubio pro reo, eller uskyldspresumsjonen, som er av større viktighet.

En liten gruppe kuppemakere har satt seg fore å innføre EU-retten i Norge. Men EU-retten er uforenlig med norsk rett. For det første er EU-retten basert på Romerretten og setter formaliteter over innhold, for det andre bygger EU-retten på at alle mennesker har plikt til å skrifte sin synd, et ukjent institutt i norsk rett. Men den aller viktigste forskjellen mellom EU-retten og tradisjonell norsk rett er at norsk strafferett bygger på anmeldelsesprinsippet, dersom noen som er krenket vil tie og tåle, er det hans eller hennes sak, mens EU-retten bygger på inkvisisjonsprinsippet som gir politiet rett til å undersøke det de lyster og reise sak dersom noe ulovlig avdekkes.

For å illustrere forskjellen kan jeg gi et eksempel på hvordan begrepet voldtekt er blitt behandlet juridisk i min levetid. I min ungdom var voldtekt i private relasjoner ingen offentlig sak og eventuelle anmeldelser ble henlagt uten videre. Utgangspunktet var vel egentlig Naturrettens avkallsfrihet, det er en privatsak om man vil sette seg i en slik situasjon at voldtekt er mulig eller tenkelig, og ingen normal mann er i stand til å begå voldtekt uten at han blir fristet over evne. I ekteskapet var seksuelt samkvem en plikt som både kvinne og mann hadde bundet seg til ved ekteskapsløftet.

TV-programmet «Retten er satt» viste en fiktiv sak med en gift kvinne som hadde anmeldt sin mann for voldtekt. I programmet ble mannen domfelt, og dette programmet dannet basis for en helt ny forståelse av voldtektsbegrepet, nå ble voldtekt definert som samleie mot egen vilje, uavhengig av den forutgående situasjon.

Etter at ukyndige lovmakere har forsøkt å tilpasse den juridiske situasjon til EU-retten, har vi nå følgende situasjon: Dersom det ved romovervåkning blir oppdaget at en gift kvinne har munnsex med sin sovende ektemann, kan hun straffes for voldtekt, også om mannen protesterer.

Norge er et land i verden, og slett ikke så fryktelig lite heller. Vi har en mentalitet som tar utgangspunkt i at hver den som er fysisk til stede, har rett til å ta del i avgjørelsen av fellesanliggender og norske diplomater føler seg frie til å blande seg inn i samfunnsutviklingen hvor som helst på kloden. Slik skaper nordmenn krig og konflikter. Den verste i så måte var vel Trygve Lie, som skapte den vedvarende Midt-Øst-krisen, men Thorvald Stoltenbergs innsats på Balkan var ikke borte vekk den heller. Jeg regner likevel Bjarne Lindstrøm som den verste «warmonger» vi har hatt i nyere tid i og med hans pådriverrolle i FNs kvoteflyktninge-program. Ingen av disse mennene har forstått at dersom det skal skapes fred i verden, må vi begynne hos oss selv. Jeg har en ide:

Så langt tilbake som i 1716 overdro danskekongen alle sine rettigheter i Nordlandene til Misjonsfondet som fra 1802 fikk navnet Det nordlandske kirke- og skolefond. Det enevoldskongen i realiteten gjorde, var å skape en egen stat, et fullkomment demokrati som ble styrt av befolkningen selv uten innblanding og med misjonskassereren som en slags økonomisk «konge». Da Norge kom under Sverige i 1814, ville svenske embetsmenn inndra Det nordlandske kirke og-

skolefond under Kronen, men deres norske kolleger hindret dette ved å kalle Det nordlandske kirke- og skolefond en stiftelse. Funksjonen som alternativ statsdannelse beholdt Det nordlandske kirke- og skolefond helt til Norge fikk sin selvstendighet i 1905.

Da Arbeiderpartiet fikk regjeringsmakt, var de ute etter å legge Det nordlandske kirke- og skolefond under staten sammen med Opplysningsvesenets fond, men de ble hindret av de rettslærde som påpekte at det er rettsstridig å slå sammen en stiftelse og et statlig fond. I 1947 stjal så en embetsmann i Kirkedepartement ganske enkelt Det nordlandske kirke- og skolefonds eiendommer i Nordland ved å instruere tinglysningsmyndighetene om å overføre grunnbokshjemmelen for Det nordlandske kirke- og skolefonds eiendommer til Opplysningsvesenets fond. De fleste tinglysningsdommerne fulgte uten videre «statsmaktens» instruks, men tinglysningsdommeren i Bodø nektet. Om det ikke har foregått en forfalskning av grunnbøkene senere, står Det nordlandske kirke- og skolefond fortsatt som eier av grunnen i Bodø by med omegn. Under alle omstendigheter er Opplysningsvesenets fond ikke et eget rettssubjekt og kan ikke eie grunn i Nordland. Egentlig er Opplysningsvesenets fond en tåpelig frimurerkonstruksjon som overfører fellesverdiene som tilhører befolkningen til Lucifer (Djevelen). Det er ikke tvil om at grunn i Nordland som er grunnboksført på Opplysningsvesenets fond i realiteten er en allmenning der lykkejegere fra alle verdens kanter kan slå seg ned. Tidligere var det nødvendig med myndighetenes tillatelse for å slå seg ned på allmenningsgrunn, men den lovbestemmelsen ble opphevet av Gro Harlem Brundtland i et forsøk på å fjerne alt som heter allmenningsrett fra den norske lovboka. Norge er part i en FN-konvensjon om statsløse personers

rettslige stilling. Denne konvensjonen tilplikter Norge å gi statsløse minst så god behandling som gis til fremmede statsborgere. Dette innebærer at statsløse palestinere har de samme rettigheter som nordiske borgere i Norge. Men de vet det ikke selv, iallfall ikke før de leser denne boka. Når de er blitt klar over sine rettigheter, håper jeg de går mann av huse, utgir seg for pilegrimer og chartrer fly til Bodø. Min visjon er at Det nye Jerusalem bygges på Rønvikjordene med Marmorslottet i sentrum slik at Apokalypsens dommedagsprofetier endelig kan anses oppfylt.

Mange palestinere har godt om penger og til beste for dem har jeg rekrert Det nordlandske kirke- og skolefond og registrert det i Brønnøysundsregistrene under Org No 979517459. Enheten ble registrert under navnet Trossamfunnet Frihetsbevegelsen, men det navnet eier jeg og nå har jeg tatt det tilbake. Statsløse som ønsker å erverve fast eiendom i Norge kan benytte dette organisasjonsnummeret og velge hvilket navn de vil bruke. Dersom de benytter navnet Trossamfunnet Frihetsbevegelsen og dette organisasjonsnummeret, vil eiendomservervet bli registrert i Grunnboka. Dersom de bruker samme organisasjonsnummer og navnet Det nordlandske kirke- og skolefond, vil de få skjøtet i retur med påskrift om at eiendomsovergangen ikke kan tinglyses. Etter nyinnført EU-rett er eiendomsovergangen dermed ikke gyldig. Men etter norsk rett kan ingen kaste ut en eier som har skjøte på den eiendom han eller hun bebor. De mindre formuende palestinere kan dermed skaffe seg sterkt forgjeldede eiendommer ved å utbetale eieren et vederlag for å overføre eiendommen til Org No 979517459 som gave.

Nå er du vel passelig utålmodig, du som har kjøpt boka for å lese om mine erfaringer med psykiatrien. Vet du ikke at det er et av de eldste salgstriksene i bokbransjen å utgi en bok for å handle om noe helt annet enn den virkelig gjør? Men bare vær tålmodig, jeg skal snart komme til saken, jeg må bare skryte litt av meg selv først.

Gjennom årene har jeg lært meg ikke så rent få triks for å sette en sak på dagsorden. I Skjoldmøysagaen har jeg berettet om hvordan jeg skapte EU-debatt på senvinteren 1992, så det skal jeg ikke komme inn på her. Jeg vil heller fortelle om hvordan jeg arbeidet videre med de sakene som jeg ble oppmerksom på under tjenestegjøringen i Berlin i årene 1979 til 1981.

Den viktigste saken gjaldt spørsmålet om de tyskgifte kvinnenens statsborgerrett. Jeg kunne ikke fatte og forstå hvordan statlige myndigheter kunne frata de nordnorske kvinnene den rett de har hatt fra Arilds tid til å velge seg en mann i fiendens hær, friste ham til voldtekt og gjøre ham til sin hengivne ektemann. Fra urgammel tid har dette blitt ansett som en særlig fortjenestefull og samfunnsbevarende handling i min kultur. Jeg studerte lovgrunnlaget og fant ut at utvisningen av de norske kvinnene var basert på en provisorisk anordning av 17. august 1945. Forordningen var imidlertid klart ugyldig. Da jeg tjenestegjorde i UD i 1984 til 1986 forsøkte jeg å få pressen til å ta opp saken, men det lyktes ikke og jeg skrev selv et par artikler i Bergens Tidende. Virkelig blest om saken ble det ikke før jeg i et TV-program laget av Knut Erik Jensen og Anna Dahl Johnsen fokuserte på de juridiske sidene ved den såkalte tyskerbrudsaken. Opinionen tvang Departement og Storting til å gjøre noe, og det kom i stand en lovendring som lettet

adgangen til å få tilbake statsborgerskapet for tyskgifte kvinner som flyttet tilbake til Norge. For meg var dette langt fra nok, jeg lette etter de ansvarlige for den famøse provisoriske anordningen. Men Stein Rognlien i Justisdepartementet nektet meg å få forarbeidene. Jeg visste at Norge formelt var under alliert okkupasjon i tiden 8. mai til 13. desember 1945 og mistenkte at anordningen var et forsøk fra okkupasjonsmakten på å endre norsk rett i strid med Landkriksreglementet. Men som jeg skriver i Skjoldmøysagaen: Min anmodning om å få se forarbeidene ble avslått av Kongen i Statsråd. Tilfeldigvis kom Einar Høgetveit på tjenestereise til Geneve og jeg inviterte han hjem til meg. På diplomatisk vis brakte jeg saken på bane og Høgetveit var straks med. «Ja, Stein Rognlien vokter på disse dokumentene som om det gjaldt edelstener, men jeg vet hvor han har dem,» sa han. Han lovet å skaffe meg kopi, og det gjorde han. Ikke mange dagene etter sto jeg med bevis i hendene for at Jens Chr Hauge og Einar Gerhardsen forledet Kong Haakon 7. til et langt verre statskupp enn Vidkun Quislings hjelpeløse radiokupp fem år tidligere. Den famøse provisoriske anordningen er offentliggjort på nettstedet landsforraderi, men jeg arbeider fortsatt med det mål for øye at de som ble rammet av den rettsstridige forordningen eller deres etterkommere skal få en pengemessig erstatning fra den norske stat.

I forbindelse med mediaoppmerksomhet omkring tyskerbrudsaken ble jeg kontaktet av Krigsbarnforbundet Atlantic som hadde dokumentasjon på at det i norske arkiver fantes et dokument som hette Innstilling fra Krigsbarnutvalget. Jeg hadde ingen anelse om hva dette dokumentet inneholdt, men tok en telefon til Riksarkivet og bestilte dokumentet til fremleggelse den påfølgende lørdag. Etter hvert som jeg leste ble

jeg mer og mer sjokkert, men uten å fortrekke en mine bestilte jeg kopi av hele dokumentet. Det kostet en god slump penger, men dokumentet var verdt det. Etter å ha kopiert det i et gitt antall eksemplarer, tillyste vi pressekonferanse. Det kom bare tre journalister, men de var til gjengjeld fra NTB, NRK og Bergens Tidende. Godbiten vi kunne servere var bevis for at Jens Chr Hauge hadde gjennomgått dokumentet og rettet det med sin egen hånd-skrift. For min egen del var det kanskje av enda større interesse at jeg støtte på navnet Ørnulf Ødegård igjen, og gjennom hans uttalelse fikk et innblikk i psyken til denne oppfinneren av Mengelemetoden for sterilisering av intetanende kvinner.

Det ble en voldsom mediaoppmerksomhet omkring Krigsbarnutvalgets innstilling og krigsbarn i nord og sør rettet ryggen og organiserte seg i foreninger og lag. Til slutt måtte staten innrømme sitt ansvar, og krigsbarn fikk utbetalt en symbolsk erstatning, jeg husker ikke om det var ti eller tju tusen kroner hver.

Krigsbarna tok også opp saken om psykiatriske eksperimenter på norske institusjoner og presset ble til slutt så sterkt at det ble nedsatt et utvalg med Kirsti Strøm Bull i ledelsen for å undersøke saken. Hun konsentrerte seg om LSD-eksperimenter på Modum bad og fant naturligvis ingenting. Jeg foreslår at Kirsti Strøm Bull forsøker en gang til og denne gangen konsentrerer seg om WHO-forskningen på institusjonen Bakkebø. Kanskje hun tilmed finner noe i Riksarkivet.

I min tid i Berlin var den viktigste saken erstatningsforhandlingene med DDR. UD hadde innhentet forhandlingsfullmakt fra de norske eierne av formuesverdier i DDR og forhandlet

om en global pengemessig erstatning som UD så skulle fordele på kravshaverne etter forgodt-befinnende. Fra DDRs side ble det gjort gjeldende at formuesverdiene ikke var beslaglagt, de sto under forvaltning av Amt für den Rechtsschutz des Vermögen. Dette ble demonstrert ved at forhandlingslederen på DDR-siden var lederen for Amtet, ikke en person fra Utenriksdepartementet. Da jeg kom til Berlin, hadde forhandlingene vart i 6 år og bare den siste finpussen gjensto. Jeg mente at kravshaverne hadde lite å vinne og mye å tape på at en avtale kom i stand og nedla et stort arbeid i forberedelsene til forhandlings-runden. Bl. a. samlet jeg alle relevante lover og forskrifter i et kompendium slik at det enkelt kunne påvises at DDRs utgangspunkt var juridisk holdbart.

Under en pause i forhandlingene innledet jeg en samtale med den tyske forhandlingslederen og spurte i den forbindelse nærmest tilfeldig om den tyske part var klar over at all tysk privatformue i Norge ble beslaglagt av den norske stat i 1945. «Kanskje De burde stille motkrav?» sa jeg smilende. Forhandlingslederen ble interessert. Dette hadde han aldri hørt om. Det måtte undersøkes nærmere. Dermed ble erstatningsforhandlingene mellom Norge og DDR stående i stampe, i motsenning til de fleste andre land som inngikk globalerstatningsavtaler over en lav sko. Etter gjenforeningen av Tyskland fikk de norske eierne tilgang til sine formuesverdier. Ikke ante de at det var meg de har å takke, men nå gjør jeg det offentlig kjent.

En av de sakene jeg stusset ved under tjenestegjøringen i Berlin var et dossier som hette Det norske Hjelpesfond i Berlin. Det var ikke mange dokumenter i dossieret, bare statutter utarbeidet av Torbjørn Aalbu og utbetalingsbilag for

bidrag fra fondet. De var stort sett til en enke etter en norsk konsul, hun holdt til i Vestberlin. Damen var over pensjonsalderen og jeg undret meg over at hun angivelig ikke hadde pensjon. Jeg inviterte meg selv på hjemmebesøk.

Jeg noterte meg at damen hadde nedlagt et visst arbeid i å fremstå som fattig, det vistes spor etter fjernede malerier og pyntegjenstander og kaffe ble servert i grove, umake kopper. Jeg tok opp pensjonsspørsmålet, hadde hun søkt? Nei, hun hadde ikke det, hun var sikker på at hun ikke hadde rett til det ettersom hun var enke etter en norsk konsul. Jeg tilbød å hjelpe henne med søknaden og damen fikk ikke bare pensjon, men to års etterbetaling. Bidraget fra Hjelpfondet ble stanset.

Det var også bilag på en større utbetaling til sendelektoren i Greifswald, Torgeir Fjærtøft. Vel nok var sendelektorstillingen moderat gasjert i DDR, men å anse en person i en prestisjefyllt stilling som nødlidende i forhold til Hjelpfondet, syntes jeg dog var for drøyt. Men jeg sa ingen ting.

De tyskgifte norske kvinnene hadde store økonomiske problemer når de skulle på familiebesøk til Norge. Vel nok kunne de kjøpe tur-returbillett for DDR-mark, men de fikk ikke veksle såpass vestlig valuta at de kunne kjøpe seg mat under reisen. Jeg ordnet det slik at alle norskfødte kvinner i DDR fikk et mindre bidrag fra fondet når de hadde fått visum for å reise til Norge. Kvinnene var meg evig takknemlige.

Vel tilbake i Norge undersøkte jeg bakgrunnen for fondet. Til min overraskelse avdekket jeg en folkerettslig forbrytelse. Den norske hjelpeforening i Berlin var en tysk forening som ble stiftet i 1905. Den hadde hele sin store formue i aksjer.

Militærmisjonen i Vestberlin var blitt oppmerksom på disse verdiene ved at dividendeutbetalinger var blitt sendt til foreningen c/o militærmisjonen. Tjenestemennene på militærmisjonen hadde så solgt aksjene (antagelig til seg selv, men det fremgikk ikke av dokumentene), holdt salgsprovenyet på konto i noen år og så sendt en falsk meddelelse til tyske myndigheter om at foreningen var oppløst. Fondsmidlene ble overført til Utenriksdepartementet, men foreningens statutter bestemte at Ambassaden i Berlin skulle ha disposisjonsretten dersom foreningen ble oppløst. Da ambassaden i DDR ble opprettet i 1973, ble fondsmidlene stilt til rådighet.

I 1988 fikk Den norske Hjelpeforening i Berlin en rettsetterfølger, en landsomfattende tysk forening ble opprettet for å fremme norsk-tyske privatpersoners interesser. Jeg har ikke tatt kontakt med dem ennå, men jeg kommer til å sende dem et eksemplar av denne boka og opplyse at etter folkeretten har de krav på å få utbetalt fra Det norske Utenriksdepartement gjenkjøpsverdien av de rettsstridig solgte aksjene, beregnet dividende fra salgstidspunktet til dato samt en passende oppreisning.

Av natur er jeg lat. I de travleste årene med jobb, småbarn, studier og husarbeid drømte jeg om en tilværelse uten plikter der jeg bare kunne ligge på sofaen og la tankene flyte. I de senere år har jeg ofte tenkt på ordtaket: Den Gud vil straffe, lar Han få sine drømmer oppfylt.

Da jeg kom i konflikt med UD, søkte jeg mange jobber. Men arbeidsmarkedet var stengt for meg. Eksempelvis var det lyst ut fire stipendiatstillinger ved Tromsø Universitet. Vi var fire søkere og bare en hadde bedre karakter til juridikum enn jeg. De andre tre ble ansatt, den fjerde stillingen ble holdt vakant. Selv begynnerstillinger såsom dommerfullmektigstillinger fikk jeg ikke, i Alstahaug gikk stillingen til en jurist som ikke engang kunne stave arbeidsgiverens navn riktig. For meg var en fremtid utenfor arbeidslivet ikke skremmende, men forlokkende, men hva skulle jeg og Bjarne leve av. Bjarne tok det som en selvfølge at han fortsatt skulle bli forsørget av meg, selv om jeg hadde fått problemer på arbeidsmarkedet.

Etter at jeg hadde vært tvangsinnlagt i psykiatrien vinteren 1994, tok motpartens advokat Bård Tønder kontakt for å undersøke muligheten til å forlike saken mellom meg og UD.

Jeg gjorde meg stakkarslig i stemmen og sa at jeg var så nedbrutt og oppgitt at jeg ikke så noen annen utvei enn å søke uføretrygd. «Ja, vil du det, så skal jeg hjelpe deg», sa Bård Tønder og allerede to dager senere hadde jeg søknadsskjemaet i posten. Jeg lot det ligge – lenge. Tre uker før hovedforhandlingen var berammet ringte Tønder igjen. Hvorfor jeg ikke hadde søkt invalidepensjon? Jeg trakk på det, skjemaet fordret at jeg var syk og det var jeg jo ikke. Dessuten kunne et vedtak omgjøres og jeg ville ikke risikere at det ble gjort etter at et eventuelt forlik var inngått. «Men,» la jeg til, «Jeg kan godt skrive at legene mener at jeg er sinnssyk, dersom du ordner med at vedtaket ikke kan omgjøres». «Skriv det du vil. Det viktigste er at søknadsskjemaet blir underskrevet og innsendt, så skal jeg ordne resten», sa Bård Tønder. Og det kan jeg bevitne, Bård Tønder er en ordholden mann. Et kvarter før hovedforhandlingen skulle begynne kom en kurer fra Statens Pensjonskasse hesblesende inn i Tinghuset og leverte et vedtaksskjema der det sto at jeg var innvilget uigjenkallelig invalidepensjon fra det tidspunkt jeg selv måtte ønske. Jeg fortrakk ikke en mine men inni meg sa det: «Hvordan er det mulig? Kan en statspensjon fikses ved en enkel telefon fra og til rette vedkommende?»

Bård Tønder er nå dommer i Høyesterett. Dersom Skjebnen er ironisk, noe den stort sett er, får han straffesaken mot Herlofsen og Sandstrøm på sitt bord. Jeg er spent på om han synes de fortjener straff for noe som han selv har gjort mye verre.

Før jeg la ut på mitt korstog mot psykiatrien, følte jeg behov for å møte meg opp. Ved guddommelig inspirasjon kom det en natt til meg et dikt, fikkst ferdig i mitt hode. Det lød:

STEVNING I SKILSMISSESAK

Du norske Stat, som tror du er min herre,
nå står jeg frem og stevner deg til ting.
Vårt lange ekteskap er slutt, dessverre.
Med vitner skal vi bryte Troskaps ring.

Du, Stat, vil deg min Håløygrett tilegne,
men slik er Håløygrettens første bud:
Det finnes ingen Rett på andres vegne,
å eie andres Rett er hån mot Gud.

Hålogaland, det land jeg fikk i gave
fordi jeg ville bygge der og bo,
det er for meg en hellig Edens Have,
et tinglig grunnlag for min egen tro.

Jeg tror at Gud Natur er Altets skaper,

og ingen frelser finnes, vi må selv
forsvare Rett og Frihet, om vi taper,
da finnes intet mer, kun Mørkets velv.

Jeg reiste vidt, jeg så meg om i verden,
der lærte jeg å kjenne andres tro.
Men når jeg siden vendte hjem fra ferden,
jeg visste med meg selv: Min Gud er god.

Hva andre tror, det vil jeg ikke ense.
De har sin egen Rett: Ti Mose bud.
Men rundt mitt eget land jeg setter grense,
her tåles ei den onde herskergud.

Mitt folk vil verken lyde eller byde.
Vi er vår egen herre, hver især.
Men elskende må yte for å nyte
og gjør en pakt med den som de har kjær.

Den pakten lyder: Allting vil jeg gi deg.
Jeg eier intet mer, for jeg er din.
Men sviker du vår Kjærlighet, Gud fri deg,
da har jeg dobbel Rett, all din og min.

Du, norske Stat, du kom til meg og beilet.
Du sa vi trodde på den samme Gud.
Jeg gjorde pakt med deg, men pakten feilet
fordi du skjønnte ikke paktens bud.

Den fisk som gyter under våre kyster,
den var en venn som skaffet liv og brød,
men du forvalter den som best du lyster
og skaper urett, fattigdom og død.

Den skog som våre fedres fedre pleide
og ristet snøen av og rettet opp,
den sa du det var bare du som eide
og at jeg stjal hver gang jeg tok en «topp».

Det jern som bergets jotunsmeder hamret,
det brøt du frem og landet vårt fikk sår.
Du brukte oss som treller, når vi jamret,
sa du at vi fortjente slavekår.

Mitt stolte folk, som dette landet bygde
på Frihets rett og plikt: Hver tar sin del,
forsøkte du å ydmyke, å trygde.
Til Brüsselhore solgte du vår sjel.

Du, Stat, ble meg en grusom ektemake,
du voldtok meg og kalte det din rett,
men her skal du få håløygmynt tilbake:
Jeg går min egen vei, den faller lett.

Min Rett og Frihet vil jeg nå forsvare,
slik Håløygmenn og -kvinner har gjort før.
Om jeg vil seire vet jeg ikke, bare
det ene: Jeg skal kjempe til jeg dør!

I årene fra 1994 til 1997 forsøkte jeg på alle mulige og umulige måter å få til en mediadebatt om etiske spørsmål og særlig om psykiatriske pasienters stilling som ofre for grove menneskerettskrenkelser, men media var bare interessert i de homofile og lesbiske og deres rettigheter til å praktisere sin legning som prester i den norske kirke. I min kultur betyr det «å knulle noen i ræva» å narre vedkommende, og min erfaring er at menn som føler trang til analsex, kan jukse og

bedra uten anger og setter formalitetene over realitetene når de skal avgjøre en sak. De mangler sunne instinkter og er «jesuitter i hodet» for å si det folkelig. Til en prestestilling passer de utmerket, men jeg har problemer med homofile i ledende stillinger i offentlig forvaltning, og kanskje særlig i internasjonalt diplomati, der det vrimler av dem. Den norske kirke hadde lenge den holdning at homofil legning kunne godtas, men homofil praksis var av det Onde. Om de problemer som et slikt synspunkt kunne avstedkomme, laget jeg et dikt som jeg sendte til kirkemøtet i Trondheim i 1997. Det lød:

DOGMEFASTSETTELSE

Klappe søte

Plenums møte

Det ved flertall skal bestemmes
om Den Onde Lyst må temmes
eller kanskje helst bør glemmes.

Men før viktig vedtak gjøres,
må de små problemer høres:

Fingerknoll i rumpehull
er det syndig eller yndig,
og en heks som bruker kosten,
skal hun miste biskopposten?

Om en prest benytter baken
til en kvinne når hun naken
nærmest henger seg på staken,
er det greit hvis hun er maken?
Eller bør han tape saken?

Om den gamle storgårdstispen
kommer klynkende til bispen,
kan han rote rundt med vispen?

Hvis en organist som liker
ganske unge, pene piker
er iaktatt mens han gynger
og betrakter de som synger,
skal da presten ham formane
eller bringe det på bane
på det neste samrådsmøte,
eller bare klappe søte
så han dupper den i fløte.

Det er mangt å diskutere,
det er mye å vurdere
før man tidligst kan votere.

Kirkens primas griper ordet
Taushet brer seg raskt rundt bordet.

«Det er synd at ingen aner
noe om de tankebaner
som han ikke selv tør følge.
Det er gudgitt plikt å dølge.
Vi ei saken kan utsette,
så vårt vedtak må bli dette:
Det er synd å bruke vettet
og når ingen vil fortelle,
må vi gjøre elle melle»

Alle må med sine tute
snipp, snapp snute,
du er ute!

Ingen vet noe om sin opprinnelse. Noen spør og graver og tror alt de får seg fortalt, andre, som jeg, tenker over de foreliggende muligheter og velger seg en tro. Jeg har definert frimurerkonstruksjonen «stiftelse» som en årsak til verdens ondskap på det økonomiske område, studert begrepet juridisk og funnet ut at en stiftelse er en midlertidig innretning i påvente av en endelig arving som av frimurerne oftest ble satt til «Det første menneske som blir født ved ubesmittet unnfangelse». Offisielt er Louise Brown verdens første prøverørsbarn, men ingen med kjennskap til forskningens metoder vil tro at metoden ble gjort offentlig tilgjengelig før de første individene av arten hadde bevist at de var i stand til å forplante seg på naturlig måte.

Jeg har alltid undret meg over at jeg har kunnskaper om etikk og religion som jeg ikke kjenner opprinnelsen til. Kanhende er jeg som spedbarn blitt utsatt for en oppramsing av allverdens hellige skrifter som et forsøk på å samordne allverdens religioner i en og samme person. Kort sagt, jeg synes at statusen som verdens første prøverørsbarn gir meg ubegrensede muligheter og derfor har jeg bestemt meg til å tro at jeg er det. I den forbindelse har jeg laget et presentasjonsdikt.

Det lyder slik:

THE IMMACULATE CONCEPTION

I was conceived from no Love and no Lust
financed by an Anglo-American trust.
Some crazy devils were eager to see
if they could make God, it resulted in me.

To fake Virgin Mary a Gretchen was raped.
A mixture of seamen (to fake God) was shaped
From Siam a Buddha was flown to the North
as surrogate mother at Lucifers court.

The Bible, The Quoran and all other books
they studied, these devilish witchbrewercrooks.
They had to make certain all prophetesies fit
before they made use of their childmakerkit.

The womb was slit open when aspects decreed.
Around stood the makers of drakonii seed
I opened my eyes and looked into their minds.
I bubbled and laughed from the horrible finds.

They wanted Messiah, salvation from sin,
a snake to believe in for devilish kin,
but I don't save sinners, all evil shall die.
The only survivors: My loved ones and I!

Nei, nå skal jeg ikke strekke din tålmodighet lenger, kjære leser, nå kommer jeg til saken: Den 16. februar 1994 befant jeg meg på Oslo legevakt for vurdering av psykisk status. Hvordan og hvorfor jeg var kommet dit, vil jeg ikke berette nå, i min kultur er det «å skape seg gæern» det ytterste maktmiddel som bare benyttes når alle andre metoder har vist seg å feile, og ikke vil jeg gi ubefestede sjeler den ide at de skal følge etter mandattera ned i brønnen.

Det var ikke mitt første møte med psykiatrien. I Geneve hadde jeg et skremmende møte med en psykiaterguru ved navn Daniel Suter som overbeviste meg om at psykiater og psykopat er to sider av samme fenomen. Ifølge Suter kidnappet jeg en av hans pasienter. Sett fra mitt ståsted reddet jeg livet til et uheldig menneske som hadde havnet i Daniel Suters vold. Dette var mitt første innblikk i en psykiatrisk institusjon. De materielle forhold var utmerket, men stemningen var uhyggelig. Pasienter vandret rundt i ring som zombier og det hørtes ut som om en innelåst person stanget hodet i garderobeskapet i en monoton rytme. Jeg begynte å undres over hvordan forholdene var i Norge. Da jeg fikk mistanke om at Bjarne Lindstrøm i UD hadde sørget for å

kode inn en psykiatridiagnose på meg, valgte jeg å se dette som en mulighet til å finne det ut.

Så skulle man vel tro at jeg brukte min viten til å gjøre forholdene kjent og arbeide for en bedring. Det prøvde jeg også, men bordet fanger. Er man først registrert som psykiatrisk pasient, er alle veier stengt, og gjør man et stunt for å få oppmerksomhet, venter legene med sine sprøyter og tabletter. Nå regner jeg meg som en martyr i kampen for et menneskeverdig liv for personer med psykiske problemer. Dette er historien om hvordan mitt martyrium begynte.

Vel ankommet Legevakta ble jeg geleidet gjennom korridorer og venterom til et kontor der det sto Dr. Snoeck på døra. En tilfeldighet, min venn, rene skjære tilfeldigheten, du tror da vel ikke at den store Slangen sitter på et legekontor i Oslo med doktor Snok på dørskiltet? Det trodde iallfall ikke jeg, men jeg måtte innrømme for meg selv at den skjulte hånden som hadde regien av dette merkelige skuespillet som jeg befant meg midt inne i, hadde både humoristisk sans og et skarpt blikk for detaljer.

Mannen bak skrivebordet presenterte seg ikke. Jeg gikk ut fra at det var dr. Snoeck personlig, men har senere brakt på det rene at hans navn var Lie. Jeg antok at han var psykiater. Jeg tenkte over hvilke psykiatere jeg hadde møtt: Den bedre- vitende Erlandsen, den pilletrillende Nøkleby Heiberg og den maktsyke Tungesvik. Men fremfor alt husket jeg psykopat- guren Daniel Suter. Nå ville jeg leke at jeg hadde Daniel Suter foran meg.

Jeg hadde ingen erfaring med diagnostiske hjelpemidler i psykiatrien. Men jeg hadde da hørt om Rohrschackprøven og kjente også anekdoten om pasienten som så pornografi i hver

eneste blekkflekk som han ble forevist. Til slutt utbrøt psykologen: "Tenker du ikke på annet enn sex?" "Det kan jeg vel ikke så lenge du viser meg slike svinske tegninger," svarte pasienten. Inspirert av denne historien fortalte jeg mannen på den andre siden av skrivebordet at jeg holdt på å utvikle et symbolspråk for følelser. Om han vennligst kunne fortelle meg hvilke følelser disse symbolene vekket i ham? Så tegnet jeg mine trekanter og sylindere i ulike konstellasjoner, slik jeg i barndommen hadde sett dem på dovegger og plankegjerdet. Mannen avfeide meg. Det var mine personalia han var ute etter. Jeg var ikke innstilt på å oppgi navn og adresse. Vi satt en stund i taushet og betraktet hverandre.

"Kunne du tenke deg å svare på noen spørsmål?" spurte legen. "Ja, såfremt jeg får spørre deg på samme måte," sa jeg. "Ja, men da må du snakke sant," sa han. "Selvfølgelig," forsikret jeg, "hør her, nå gjør vi det slik: Jeg er Gud og må alltid snakke sant, men du er Djevelen og kan lyve eller snakke sant akkurat som det passer deg." Legen nikket. Leken tok til. "Er du gift?" spurte han. Etter mitt korte "ja" ville han straks gå videre, men jeg avbrøt ham. "Nå er det min tur." Jeg fanget blikket hans og holdt det fast mens jeg spurte: "Har du hatt orgasme?" Legen kvapp til. "Ja," sa han. Jeg lo en gledesløs latter, "ja du er Djevelen, du kan lyve eller snakke sant akkurat som det passer deg."

Slik holdt vi det gående. For hvert spørsmål legen stilte, kom jeg med et motspørsmål i samme gate, men mye mer intimt. Jeg brukte ikke så lang tid på min diagnose. Ibsensyndromet, tenkte jeg. Dette er en mann som har sviktet den første kvinnen han hadde sex med og som aldri er kommet over det siden. Jaja, tenkte jeg, gamle Ibsen klarte jo å gjøre sitt svik

til verdenslitteratur, kanskje denne Snoken kunne bli en habil sjelegransker. Men han hadde tydeligvis langt igjen. Flere ganger kom han ut av det med spørsmålene mens jeg tvang meg inn i hans tankebaner og fikk dem til å kretse om ungdommens synder.

Plutselig banket det på døra. Det var min politikvinneledsagerske. Hun hadde fastslått min identitet og mente videre undersøkelser var unødvendige. Jeg misforsto, fortsatt trodde jeg at rette vedkommende kjente min bisarre form for humor såpass godt at jeg ville bli satt på første tog og skysset hjem. Men det var nå pokkers synd også, så nær som jeg var kommet. Jeg fikk anvende litt psykologi.

I min kontakt med offentlige myndigheter, både i vårt eget land og andres, har jeg aldri holdt opp å forundre meg over hvordan offentlig ansatte opptrer. Den første som fikk meg til å reflektere over dette fenomenet, var min kusine Anna. Hun hadde fått seg jobb som lærling på Posten og var mektig tilfreds. "Andre steder er det slik at kunden har alltid rett, men nå arbeider jeg i Staten, og Staten har aldri feil," sa hun. Jeg var tretten år og dypt sjokkert, men siden møtte jeg den samme holdningen overalt i offentlig forvaltning. Jeg hadde forlenget mistet tallet på hvor mange maktsyke mennesker jeg hadde sett, bedrevitere som på død og liv skulle bestemme over andre menneskers liv, og som faktisk trodde at de hadde rett til det, fordi de representerte et eller annet offentlig organ. Nå fikk jeg prøve å innbille disse personene rundt meg at jeg intet heller ville enn å dra til Østbanen for å ta nattoget hjem. Jeg kikket rundt på publikum på venteværelset. Foruten de tre politifolkene og legen var det to ukjente kvinner der. Den ene antok jeg var legesekretær, den andre kanskje en lege.

Dramatisk stilte jeg meg opp ved salongbordet midt i venteværelset, åpnet veska, grep seddelbunken og begynte å legge tusenkroner etter tusenkroner bortover bordet. "Alle vet jo at det er Kapitalen som bestemmer i denne verden. Men hva er Kapitalen? Er det bare penger, eller er det noe annet. Nå legger jeg her på bordet en, to, tre, fire, fem, seks, sju, åtte, ni tusenkroner. Hva tror dere, er det nok Kapital til å bestemme at jeg kan ta en drosje ned på Østbanen og reise med nattoget til Mo der han Bjarne Taftø venter meg med lengsel?" Ingen anstemte meg. Jeg samlet sammen sedlene, la dem utstudert rolig i veska og skred ut i korridoren i prosesjonsfart. Jeg kom ikke lenger enn såvidt ut. De to mannlige politibetjentene sperret veien for meg mens deres kvinnelige sjef satte seg i den andre enden av korridoren for å telefonere. Jeg hadde mine anelser om hvem som var i den andre enden av telefonledningen. Et forsøk på å komme såpass nær at jeg kunne høre hva politikvinnen sa, ble imidlertid kontant avverget av mine "livvakter".

Jaha, dette var altså norsk virkelighet anno 1994. Eller var det en parodi på Orwells berømte roman fra 1948? Politisk psykiatri, var ikke det noe de hadde borte i Sovjet? Nåja, spøk til side, jeg visste da vel bedre enn som så, men ville politiet bruke vold mot en garantert ikkevoldelig opposisjonell som meg? Hvis jeg nå eksempelvis forsøkte å "unnvike", fra denne ulovlige arrestsituasjonen, ville de da slå meg ned? Lite trolig, ikke midt i synet på den kvinnelige sjefen som satt i telefonen. Jeg lot handling følge på tanke og løp mot utgangsdøra. De slo ikke, men de kløp desto hardere. Da jeg neste dag fikk se meg selv i speilet i helfigur, var jeg gul og blå over hele kroppen.

Etter noe som for meg fortonte seg som en liten evighet, var politikvinnen ferdig med å telefonere. Hun forsvant inn på venteværelset og kom tilbake med en B5-konvolutt i hånden. "Nå kjører vi", sa hun. Vi satte oss i bilen og sjefen satte seg nå selv ved rattet. Jeg var temmelig sikker på bestemmelsesstedet. Stifteren av Folkebevegelsen mot EEC, Erik Knutstad, var blitt sendt til Gaustad, men slapp ut etter tre dager. Arnold Juklerød, som kjempet mot skolesentralisering, havnet innenfor murene i mange år. Hvor lenge ville de beholde meg?

Retningen stemte, men plutselig svingte vi inn på Ullevål Sykehus. Hva i all verden, tenkte jeg, skulle jeg utsettes for en ulykke? Var ikke Ullevål det somatiske hovedsykehuset for Oslo? Plutselig kom jeg til å tenke på "sjette avdeling". Det var et navn som ble brukt i crazyhumorsammenheng og som ikke hadde de uhyggelige konnotasjonene som Sinnssykehuset Gaustad. Min Getsemanegangst forsvant som dugg for solen og jeg ble i perlehumør. Jeg kom til å tenke på at alle store dramaer i verdenshistorien utspiller seg to ganger, den ene gangen som tragedie, den andre som farse. Jesu lidelseshistorie som farse? Det var vel strengt tatt allerede skapt, i filmen "Life of Brian". Men som det står i Peer Gynt: "Sånt kan mer enn en gang hendes, ja, en løgn kan endevendes, stases ut med brask og bram."

Komediens Golgata ga et meget behagelig førsteinntrykk. Jeg ble tilbudt mat, og åt med god appetitt. Det var faktisk dagens første og eneste måltid. Vakthavende lege kom for å snakke med meg. Han låt omtrent som innledningen til barnprogrammene i den tiden våre døtre var små: "Hvilken dag er det i dag, hvilken dag er det i dag.....Barne TV". Jeg assosierte livlig til nytestamentlige fortellinger, eventyr og

TV-programmer. Etter en kort stund ba legen meg komme inn på et rom. Det var noen jeg kjente der, sa han. Jeg fulgte ham inn og holdt på å få sjokk. Det var to senger i rommet, en vanlig seng og en seng som jeg senere har lært heter belteseng, men som jeg dengang bare forbandt med reimsengene på Reitgjerdet og som jeg trodde var gått ut av bruk etter skandalen i 1977. På reimsenga satt det ganske riktig to personer som jeg kjente, min mellomste datter Susanne og hennes ektemann. "Shit", tenkte jeg, "shit og dobbelshit". Susanne ville ikke la seg narre av tøvsnakk og dobbeltbetydninger. På den andre siden hadde kanskje Regissøren gitt meg en kjempesjanse. Kunne jeg klare å tvinge Susanne til å spille Simon Peters rolle, ville hun være i stand til å overbevise hele verden om at hennes mor var en stakkars syk, pleietrengende kvinne som det hadde rablet for og som ingen hadde noen interesse av. I beste fall kunne jeg kanskje sørge for en utluftning mellom disse to ektefellene som hadde så mange lumre hemmeligheter som stengte mellom dem.

Min internsufflør sendte et bilde. Jeg hadde sett det på Susannes rom ti år tidligere. Det var Susannes første kjæreste, splitter naken. Øynene hans lyste av glede over en velutstyrt og velfungerende kropp. Susanne hadde neppe fortalt sin kjære mann om ham. Jeg sendte opp en prøveballong. Jo, det var som jeg hadde tenkt, min datter hadde gitt seg ut for en slags halvjomfru med en blodløs Holmenkollsprett som eneste erfaring. Så klasket jeg til med en verbal uppercute. Det hørtes et snufs og et halvkvalt skrik. Susanne forsvant ut av døra med vakthavende lege i hælene. Tilbake satt jeg med en hoderystende og desorientert svigersønn som halvveis til meg, halvveis til seg selv, mumlet: "Hvorfor sier du sånt, hvorfor er du så forferdelig slem?"

Snille mormor Synnøve var forvandlet til heks. Er ikke det sinnssykdom, så vet ikke jeg, spørsmålet er bare: Hvem er den syke? Susanne var iallfall ikke et øyeblikk i tvil og la ut om alt hun visste om meg. Det var ikke mye. Det slo meg da jeg senere leste journalen, at denne min datter som er meg så lik av utseende og sinn, er kanskje den av mine døtre som kjenner meg dårligst. Men noe må man vel si når en legeautoritet spør spørsmål som man antar at man burde kunne svare på. Det mente Marie Hamsun da psykiateren Langfeldt frittet henne ut om hennes manns seksuelle preferanser og det mente min datter Susanne da vakthavende lege på Ullevåls sjette avdeling ville ha beskjed om min politiske oppfatning. I journalen er hennes utsagn nedskrevet på følgende måte: "Var tidligere kommunist, men har lest Mein Kampf og er nå nazist." Joda, jeg hadde lest Mein Kampf hos Susanne, som i sin tur hadde lånt tobindsverket hos en kollega, men de magiske evner min datter tydeligvis tillat dette bokverket, merket jeg ikke noe til.

Min datter og svigersønn forlot sykehuset og jeg ble tilbudt sovemedisin. Etter forhandlinger gikk de med på at jeg kunne få slippe mot at jeg lovet å ikke bevege meg ut av senga. Med forferdelse merket jeg at rommet var kvelende varmt, straks jeg hadde lagt meg. Men et løfte er et løfte, og jeg rikket meg ikke ut av senga hele natten. Jeg sov ikke. Derimot svevet jeg i en slags drømmetåke på grensen mellom fantasi og virkelighet. Det var som om jeg plutselig fikk kontakt med en helt annen personlighet som jeg kjente igjen fra en tilværelse mellom stjernetåker og svarte hull. Mens mitt psykiske jeg gikk på oppdagelsesferd i mitt indre univers, dro mitt fysiske jeg dyna over hodet og lyttet til skritt som nærmet og fjernet seg med jevne mellomrom. I journalen står det: "Tilsynelatende sovet for det meste."

De indre opplevelser jeg hadde denne natten var en bonus jeg ikke hadde ant noe om eksistensen av. Eller rettere sagt, jeg hadde fortrent en intuitiv viten fra mine første barneår. Jeg tilhørte en annen kultur med hver celle i min kropp. Mitt folk, de naturreligiøse, ble umenneskelig behandlet i den kristne gudens verden. Jeg hadde villet teste om det var mulig å bli innlagt i et norsk sinnssykehus uten å være i nærheten av straffbart forhold, uten å være i pengemessig nød og uten å bli begjært innlagt av nærmeste familie. Jeg hadde holdt det for umulig. Nå lå jeg og visste at det ikke bare var mulig, det virket faktisk som om det skjedde rutinemessig. Jeg kunne forsåvidt også tilføye et nytt uten, nemlig uten å bli undersøkt. Eller var det kanskje slik at det ikke fantes noen metode for å stille psykiatriske diagnoser i det hele tatt. Jeg hadde hatt en mistanke om det. Nåja, jeg hadde kanskje mer å bygge på enn bare mistanke. Men her var jeg nå i allfall mett og god i en ren seng, personalet var høflige og hyggelige, og jeg hadde et hav av tid. Ettersom jeg fortsatt hadde min UD-lønn, kunne jeg jo se på det som om jeg jobbet for pengene. Hadde jeg kanskje ikke fått et stipendium fra UD for å forske på menneskerettigheter? Selv om rapporten var levert, hindret vel ikke det meg i å fortsette studiet. Nå hadde jeg en unik sjanse til å finne ut hvor mye menneskerettigheter psykiatriske pasienter har i vårt land. Jeg hadde fått et lite glimt inn i et sinnssykehus i Geneve. Det var et dystert skue. Men her hos oss har vi heldigvis respekt for enkeltindividets integritet. Heia, heia, narr deg selv, Synnøve, du har dratt dyna over hodet, men du er likevel ikke blind. Det står ei reimseng på rommet ditt, og sannsynligvis står det slike reimsenger på alle rom hele korridoren bortover. Du har vært grei og hyggelig og medgjørlig, ikke rart de er greie igjen. "Men legg hånd på noe de betrakter som sitt, og de vil si deg farvel like opp i

ansiktet", som de norske bibeloversetterne har formulert Djevelens fristerord i Jobs bok.

Neste dag var jeg merkbart mye "dårligere". Jeg var ytterst mistenksom og ville ikke spise mat uten at jeg først hadde kontrollert at det ikke var blandet medisingift i den. Litt frukt, som jeg selv fikk skrelle, utgjorde frokosten, sammen med melk fra uåpnet kartong. Jeg var også ytterst oppbrakt over at jeg var innesperret mot min vilje og uten at formalitetene var oppfylt. Jeg maste stadig om å få se innleggelsespapirene og krevde rett til å ringe Klassekampens redaksjon for å mobilisere Sigurd Allern. I det minste måtte jeg vel ha lov til å ringe min ektemann? Nei, slett ikke. Her var det de som bestemte. To-tre voktere fulgte meg hvor jeg gikk og sto, men jeg klarte likevel å få gløttet på alle dørene i korridoren. Det var bare på mitt rom det befant seg en reimseng. Var det tilfeldig?

For enden av korridoren var det en stengt dør med trådglass. Like ved døra sto det en vekt. Den så urimelig tung ut. Kunne jeg klare å løfte denne vekta, ville jeg sikkert bli betraktet som voldelig, selv uten å legge hånd på noe eller noen. Tro kan etter sigende flytte fjell. Jeg forlangte ikke slike mirakler, men jeg konsentrerte meg til å tro fullt og fast at jeg ville kunne løfte vekta. De to vokterne holdt i klærne, en i hvert erme. Blusen hadde trykknapper. Lynfort vrent jeg meg ut av påkledningen, løp mot vekta og løftet den høyt som om jeg skulle til å kyle den gjennom trådglasset. På et blunk var de på meg og brøt meg ned på gulvet. Deretter ble jeg presset ned i en lenestol mens fire voktere fulgte min minste bevegelse. Så ble det ringt etter overlegen.

Overlegen kom. Han presenterte seg: "Doktor Thomas Small," sa han og rakte frem hånden. Jeg stakk demonstrativt høyre hånd på ryggen. Legen snakket til meg. Jeg svarte ikke, bare festet blikket på veggen bak ham. Så brøt jeg tausheten: "Jeg har ingen interesse av å snakke med en guttunge som deg, Tommeliten. Jeg vil snakke med en voksen mann, en som kan forstå hvordan jeg tenker. Du kommer her og plager meg, du, en tåpelig guttunge som er blitt impotent fordi du er misbrukt av mora di!" Legen ble hvit av sinne. Jeg reiste meg og gikk demonstrativt inn på rommet og smalt igjen døra. Tilbake i korridoren sto Thomas Small og fire paralyserte pleiere.

Jeg satte meg på senga. Tok jeg ikke mye feil, ville ventetiden ikke bli lang. Jeg tok ikke feil. Jeg hadde neppe sittet mer enn ti minutter da en hel deputasjon toget inn. Det var Thomas Small, de fire pleierne og en middelaldrende kvinne som jeg ikke hadde sett tidligere. Det var Small som førte an. Han beordret meg til å legge meg på reimsenga. Jaha, nå hadde jeg altså fått ønsket oppfylt om å være offer i en torturscene. Jeg hadde tenkt på det utallige ganger, oppvokst som jeg var i skyggen av 2. verdenskrig der heltene angivelig led allverdens tortur uten å "sprekke", mens andre, som ikke var så modige, tygget cyanid og tok snarveien til friheten. Og til hvilken nytte? Ble verden annerledes om den ene eller andre parten vant en krig? Bare menn kunne være sånne idioter at de ofret seg for andres ideer. Jeg ville ikke ofre meg i det hele tatt, men litt heksehammerbehandling i kontrollerte former kunne vel ikke skade. Iallfall ville den gode Small til døden hevde at jeg var splitter, pine gal dersom han fikk hevne seg en smule på meg på pinebenken. Nå henvendte jeg meg rett til legen mens jeg holdt blikket hans fast i mitt: "Som du ser, sitter jeg rolig på min seng, og

det tar jeg alle tilstedeværende til vitner på. Det skulle derfor ikke være noen grunn til å reipe meg fast. Men er det så at du vil leke, så kan jeg gjerne være med, forutsatt at du oppfyller to betingelser." "Og de er?" sa Thomas Small. "For det første må dere ikke drepe meg," sa jeg. En av pleierne gispet. "Selvfølgelig ikke," sa Small. "Og så må dere ikke tvangsmedisinere meg," fortsatte jeg. Alle så på Thomas Small. "Det bestemmer vi," sa han. Jeg merket meg pronomenet. Det var et kongelig VI.

Greit, da visste jeg iallfall hva de hadde planlagt for meg. Jeg merket til min forbauselse at jeg ikke kjente et snev av frykt. Jeg følte meg på ingen måte gudsforlatt som en Jesus i Getsemane. Tvert imot. Jeg avventet seansen med omtrent den samme følelsen som hadde besjelet meg ved innledningen til tre barnefødsler: Jaha, så er det i gang. Vil jeg utholde det uten å skrike?

Siden jeg ikke fikk oppfylt mine betingelser, motsatte jeg meg på det mest bestemte å legge meg på reimsenga. Men dette hadde pleierne tydeligvis øvelse i. Fire stykker grep meg. Jeg konsentrerte meg om å blottlegge mine nedre regioner, mens jeg spente, skrek og ropte: "Jeg skal sluke dere med fitta mi, dere skal brenne som i Helvete!" De holdt på å miste meg på gulvet i forsøket på å dekke over den skremmende avgrunnen, men på benken måtte jeg naturligvis. Med øvede fingre spente de meg fast. Nå kom den middelaldrende kvinnen bort til min venstre side. Hun grep min fastlenkede hånd og sa: "Jeg er doktor Nøring, din behandlende lege. Nå skulle jeg egentlig tatt blodtrykket, men jeg hører så dårlig." "Jeg kan gjøre det," sa Stein Mikael Lie, som sto ved min høyre side. Han var egentlig bare hjelpepleier, men i den korte tiden jeg hadde vært i

avdelingen hadde jeg merket meg at han statusmessig rangerte like under legene. Sex, tenkte jeg. Den gutten holder harem blant de kvinnelige pleierne. Doktor Nøring overlot villig sitt arbeid til hjelpepleieren. Denne la på armbindet og pumpet opp. "Hundreogfemti over nitti," forkynte han. Legene stusset litt, de syntes visst det var i minste laget, sinnsbevegelsen tatt i betraktning, og Lie ga pumpa et par ekstra klemmer. Jeg har aldri opplevd maken til blodtrykkskontroll, men resultatet var og ble det samme. De to legene var gått bort til nattbordet der de holdt på med et papir. Som om han utførte et katolsk rituale, grep Small papiret med begge hender mens han messet: "Vi har besluttet at du skal tvangsmedisineres med 10 milligram Haldol."

"Ja, var det ikke det jeg visste, dere kommer til å drepe meg," skrek jeg til, "jeg tilhører en familie som er allergiske mot Haldol. Niesen min ble gitt Haldol og holdt på å dø, men heldigvis fikk hun motgift i tide." Første poeng gikk til meg, tenkte jeg da doktor Small med hviskende stemme ba sykepleieren om å redusere dosen til 5 milligram.

Sykepleieren kom med sprøyta. Jeg sa at jeg var sikker på at hun var på min side og hadde fylt sprøyta med lattergass istedenfor giftblandingen til doktor Small. I det samme sprøyta ble satt, simulerte jeg et latteranfall. Giften gjorde likevel sin virkning. Den var utelukkende av fysisk karakter. Jeg tisset meg ut. Helt normalt, trøstet betjeningen, og ga seg til å skifte sengetøy mens jeg lå fastspent. Dette har de gjort før, tenkte jeg. De småpratet, joda, Haldolen var slik, man mistet kontrollen over både blære, tarm og tankeliv. Jaha, tenkte jeg, innbiller dere dere virkelig at dere har tatt kontroll over mitt tankeliv ved å få meg til å tisse i senga. Hvor mye skyld og skam dere må bære på som virkelig ser ut til å tro at

dere kan styre et annet menneskes indre liv ved å åpne avløpsrøret deres kjemisk. For et uhyggelig arbeid det må være å bistå den gale Thomas Small i hans bestrebelser på å knekke alle som minner ham om hans grusomme hemmelighet. Det var nesten så jeg begynte å synes synd på personalet.

Etter den første torturscenen ble stemningen nærmest gemyttlig. Det ble servert middag, og for anledningen ble både magebeltet og reima rundt den høyre hånden løsnet. Etter måltidet ble det ny fastspenning, uten at jeg gjorde noen form for motstand. En times tid senere kom en pleier og sa at etter regelverket skulle det nå løsnes en hånd og en fot, og jeg hadde selv rett til å velge hvilken. For et vanvittig privilegium, tenkte jeg i mitt stille sinn, men galehus er galehus, og det skulle ikke forundre meg om de virkelig hadde slike regler. "Da foretrekker jeg å få løsnet venstre hånd og venstre fot, så jeg kan røre meg i senga", sa jeg. "Det er en feil med reimsenga, så venstre hånd blir forvridd." Sykepleieren beklaget dobbelt. De var klar over at det var en feil med senga, men det hadde ikke vært tid til å få den reparert. Med hensyn til mitt ønske lot det seg heller ikke gjøre, dessverre, reglene tilsa høyre hånd og venstre fot og omvendt. Javel, det var vel ikke å vente at en teknisk feil kunne gjøre torturofferet berettiget til større valgfrihet, så jeg fikk nøye meg med venstre hånd og høyre fot.

På benken lå jeg og filosoferte. Snart ville regelverket tilsi at jeg kunne løslates og so what? Hva hadde jeg opplevd? Ikke en damned shit, ingen verdens ting. Pinslene var latterlige, Small var en tulling og pleierne var avstumpede luddere som drev og mishandlet mennesker rituelt. Men hele denne seansen var deres greie. Hadde jeg ikke alltid hevdet at i

Bibelens lidelseshistorie er det Jesus som styrer begivenhetenes gang og at han flere ganger underveis treffer valg som utelukkende er egnet til å påføre ham selv lidelse og død? Hva med meg i offerrollen? Var jeg feig? Fryktet jeg for konsekvensene dersom jeg overtok styringen? Var det smertene jeg var redd? Trodde jeg at de ville drepe meg likevel? Visste jeg om de hadde kjemikalier sterke nok til å gjøre meg til grønnsak?

En pleier fortalte at min datter Susanne hadde kommet på besøk. Men de ville ikke påføre henne det traume å se sin mor i en så nedverdiggende situasjon. Derfor satt hun nå og snakket med legen istedenfor å komme til meg. Jaha, min begavede datter, Norges yngste cand. jur. gjennom tidene, ville vel gjøre en innsats så hennes mor slapp å ligge bastet og bundet på ei reimseng på Ullevåls sjette avdeling. Etter det jeg hadde sagt til henne i går? Hahaha, nå satt nok Susanne og la ut til legen om at det med haldolallergi var bare noe fordømt sprøyt som moren hennes hadde diktet opp. Gi dobbel dose! Jeg forsøkte meg med noen innstendige rop om hjelp. "Susanne, de piner meg, hjeeelp, hjeeelp!" Innvendig lo jeg: "Simon Peter, på din iskalde steingrunn kunne jeg nok bygge både kirker og slott, men neimen om jeg gidder. Det du vil ha, får du bygge selv, men kjenner jeg deg rett, er du vel fornøyd med å beundre deg selv i trolspeilet og har ikke tanke for noe annet."

Jeg merket at reima rundt mitt høyre håndledd var svært rommelig. Forsiktig lirket jeg ut hånden og la meg på lur under dyna. Et par pleiere svinset rundt, nøkkelknippet dasket mot hoftekammen på den ene. Lynkjapt strakte jeg hånden ut, røsket til meg nøklene og forsøkte å låse opp magebeltet. Pleieren skrek til, som i den ytterste nød.

Hjelpere styrtet til. Brutalt fikk de festet alle fem remmer. I befippelsen skar de et dypt sår i den ene hælen med den ene reima. Ti dager senere var såret fortsatt ikke grodd.

Nå var all idyll borte. En ny haldolsprøyte ble satt. Denne gangen kjente jeg ingen virkning, men jeg skrek at det føltes som om hele min fantastiske fantasi ble drept. Jeg ulte som en ulv. De skulle neimen ikke kunne skrive i sine journaler at "medisinen hadde en positiv virkning". Jeg klaret røsten. Kunne jeg klare å imitere det fantastiske urskriket som Anita hadde demonstrert for meg? I fjerde eller femte forsøk gikk det. Virkningen var forbløffende. Det var som om lyden av skriket omskapte både meg og verden rundt meg. Jeg opplevde en psykisk orgasme som langt oversteg de fysiske gleder jeg før hadde kjent. Med hver nervetråd i kroppen opplevde jeg guddommelig nærvær. Jovisst var jeg Jesus - og vel så det! Det var fullkomment, fullbrakt, fullendt. Verken smerte eller død hadde makt over meg mer.

Lykke er en kortvarig affære. Snart kjente jeg ikke annet enn stølheten i de fastreipede lemmene som time etter time var blitt tvunget til å ligge i den samme ubekvemme stillingen. Personalet hadde forlatt meg. De tenkte nok å la meg ligge hele natta.

Jeg begynte å rope at jeg ville på do. Snart kom det noen og tilbød meg et bekken. Jeg lurte i mitt stille sinn: Er det sann de behandler sakesløse pasienter på våre psykiatriske sykehus? Høyt påpekte jeg at jeg ikke klarte å få til noe på et bekken. Etter en del parlamentering ble jeg innvilget den store nåde å få gå på do. De måtte bare hente noe de kalte "transportbelter". Jeg trodde knapt mine egne ører. Her bor vi i et land der en farlig morder sendes på tur med en kvinnelig

fengselsbetjent som sjåfør og eneste vakt, mens jeg, som aldri hadde drevet det så langt som til en ørefik engang, måtte transporteres i lenker fra sykehusseng til toalett på Ullevåls sjette avdeling. Herrejemi, jeg ante ikke at sånne innretninger fantes engang. Og her var de tydeligvis i rutinemessig bruk. Det kunne jeg merke av måten de ble festet til armer og bein på.

Så toget vi de tjue skrittene bortover korridoren, den lenkede gudsdatteren med en kjerub på hver side og to ekstra i bakgrunnen for påkommende tilfelle. Det gikk greit helt til vi kom til selve avlukket. Der ble det plassproblemer. Vokterne så på hverandre som for å avgjøre hvem av dem som hadde rett til å tre inn i det aller helligste med meg. Lynkjapt smatt jeg inn og vred om stengselet. Full panikk! De skrek og ropte at jeg måtte åpne. "Kan jeg ikke få sitte på doskåla i fred?" svarte jeg mens jeg sto innenfor den stengte døra og lurte på hvorfor de hisset seg opp. Rømningsveier fantes ikke. Trodde de jeg hadde tenkt å drukne meg i doskåla? Var de virkelig så hysteriske i sitt ønske om full kontroll eller var jeg utsatt for en spesialbehandling med sikte på hjernevask? Jeg fikk ikke undres lenge. Spesialverktøy var hentet. Det var nok ikke første gang at en pasient forsøkte å skjerme sine private aktiviteter. Triumferende ble døra åpnet og jeg ble lagt i slavelenkene og transportert tilbake til pinebenken. Jeg så på mine torturister. Helt alminnelige folk som de som kikker likegyldig over avisen på trikken. Men likevel så avstumpede og blottet for respekt for andre individers integritet. De gjør jo bare jobben sin, sa jeg til meg selv, de gjør jo bare jobben sin, slik fangevokterne i Auschwitz gjorde både før og etter 1945.

"Djevelmesse" var ordet jeg hadde lett etter. "Vet dere hva dere holder på med? Dere driver en djevelmesse med meg som offer," sa jeg høyt. De lot som de ikke hørte. Rakkerne hadde en jobb å gjøre. Doktor Smalls hevn skulle utføres til punkt og prikke. Men nå var jeg lei av å lide. Jeg forlangte sovemedisin og fikk et breddfullt beger med noe de kalte Nozinan. Mens jeg gled inn i søvnen avtalte avdelingens don Juan et stevnemøte med sykepleier Tone på et lintøyrom. Perfekt, tenkte jeg med meg selv. En sort messe skal avsluttes med seksuell aktivitet.

Dvaledrikken fungerte. Jeg sov en drømmeløs søvn. Et tilløp til oppvåkning ble effektivt stagget med et nytt beger. Rohypnol denne gangen. Men da morgenen kom, var jeg så nedstemt som jeg aldri har vært, verken før eller senere. Jeg gråt ekte tårer og syntes livet var ulevelig. Det verket i hvert eneste ledd og hver eneste muskel, men tanken på at jeg var i vanvittige menneskers vold og at jeg kanskje aldri ville komme ut igjen, var likevel det verste. Helt grotesk ble det da de etter å ha løsnet på en hånd bebudet at nå skulle det gå minst en halv time før de kunne løsne flere remmer. Jeg kom til å dø der på pinebenken. Bomsikkert. Etter 17 timers tortur ble endelig de siste remmene løsnet. Jeg vaklet bort til senga og sa: "Jeg vil snakke med kontrollkommisjonens juridiske medlem." Så ble alt svart.

"Formannen i kontrollkommisjonen var her, men du sov," sa de da jeg våknet. Det var løgn, det har jeg senere kunnet konstatere, men der og da trodde jeg dem. Jeg forbannet meg selv fordi jeg ikke hadde klart å holde meg våken og dem for at de ikke hadde vekket meg. Men nå gjaldt det livet og da fikk jeg heller tie og tåle. Gudskjelov at det fantes budsjetter og reglementer. Jeg hørte ikke til i Oslo og hadde vel krav på

overføring til Nordland psykiatriske sykehus dersom de ikke ville skrive meg ut. Et nytt sjokk ventet. Anita var tvangsinnlagt på NPS og de kunne ikke ha oss begge der samtidig. Anita på NPS? Det var så jeg kunne falle på kne for den jødiske hevnerguden og hans lakei Thomas Small og be om nåde. Eller vent nå litt. Aldri i evighet om Systemet skulle få ødelegge noen av mine uten at det først hadde gjort ende på meg. Jeg følte meg temmelig ferdig. Morgen og kveld kom pleierne med breddfulle haldolglass og ingen av mine triks for å slippe å svelge giften nyttet. Etter tre-fire dager var jeg så sløv at jeg nesten ikke kunne tenke. Bokstavene danset foran øynene på meg når jeg forsøkte å lese og leppene ville ikke lystre når jeg prøvde å bevege dem. Musklene levde sitt eget liv og vrenge munnen til et grin dersom jeg forsøkte å smile. Føttene stolpret når jeg forsøkte å gå. Trangen til frisk luft overmannet meg til de grader at jeg satt i timevis foran vinduet, som bare kunne åpnes fem centimeter, og supet inn den eksosfylte februarlufta. Med forferdelse gikk det opp for meg at det jeg hadde tolket som symptomer på sinnssykdom hos min niese Aina, i realiteten var såkalte bivirkninger av de sterke medisinene som var blitt påtvunget henne helt fra tolvårsalderen. Medisinenes "virkning" kunne jeg kjenne på meg selv: Jeg var blitt medgjørlig, et viljeløst vrak som ikke syntes noe som helst var viktig lenger. Mine forsetter om å prøve å finne ut hva som foregikk på våre psykiatriske sykehus, var plutselig bare et tåpelig innfall. Bare to ting hadde betydning: At jeg kom meg bort fra Thomas Small og at Anita ikke ble ødelagt av psykofarmaka.

Kontrollkommisjonen fikk jeg aldri treffe. Men to dager før overføringen til NPS skulle finne sted, ble jeg presentert for en som het Moseng og som angivelig skulle være formann i

kontrollkommissjonen. Senere fikk jeg brev fra ham som lege ansatt ved Ullevål sykehus. Moseng fant den behandlingen jeg var blitt utsatt for i den skjønneste orden. Ettersom jeg jo ikke lenger var pasient ved Ullevål, fant han heller ingen grunn til å behandle den skriftlige klagen jeg sendte fra Bodø.

I utdanningen av elitetropper har de noe de kaller Helvetesuke. Min første Helvetesuke varte fra 17. til 25. februar 1994. Jeg vet hva jeg har gjennomgått, men jeg synes det er skam å klage. Mine lidelser er ubetydelige i forhold til de som virkelig har fått unngjelde. Arnold Juklerød er vel den mest kjente, men Erik Anderssen-Rysst, som overtok Juklerøds rom på Gaustad, ble pint og plaget i 34 år. Min egen niese har vel fysisk vært utenfor murene, men psykofarmaka har sperret henne inne i hennes eget sinn, så hun trolig alltid vil være tolv år mentalt. Over hele verden er det tusenvis - eller snarere millioner - av navnløse, sakesløse mennesker som intet galt har gjort, men som likevel blir ofre for feilbehandling eller kyniske "vitenskapelige eksperimenter". Hvem taler deres sak? Hvem kan artikulere deres skrik så verden hører?

En mannlig sykepleier som het Nesbak, tok ansvaret for å få meg til Bodø. Før avreise kom don Juan, Stein Mikael Lie, inn på rommet mitt og spurte om det ikke var noe jeg ville ha før avreise. Jeg avsto høflig uforstående. Det var greit, han snudde i døra. Jeg reflekterte over hvor mange tvangsinnlagte pasienter som lar seg utnytte og misbruke, dels fordi de føler seg presset, men kanskje enda mer fordi de desperat lengter etter at noen skal gi dem omsorg og varme. Uhyggelig å tenke på, men ekstra uhyggelig for en mor som lærer forholdene å kjenne og vet at hennes datter frister tilværelsen som pasient ved et annet sykehus av samme slag.

Flyreisen varte bare to timer, men det var lange timer. Jeg, som vanligvis kan sitte rolig fra København til Bangkok, bare avbrutt av et par toalettbesøk, klarte ikke å holde meg i ro mer enn minutter ad gangen. Jeg måtte opp og gå. Det var som om jeg hadde maur innvendig, små ekle udyr som kravlet og krøp og ville ut. Den jævla haldolen var i ferd med å gjøre meg gal. Og på tvangsmedisineringsvedtaket som "dommer" Moseng hadde latt meg få kopi av, sto det at de kunne fortsette å torturere meg i tre måneder. Heldigvis var jeg på vei til et nytt sykehus, nye rutiner, en ny overlege. Nå gjaldt det livet, eller iallfall forstanden. Jeg fikk vokte meg vel for å provosere.

Drosjen fra flyplassen kjørte inn i en bakgård, og det mektige marmorslottet som var blitt bygd for å huse et av verdens hemmeligste militære eksperimenter, fortonte seg for meg som en ordinær bakgård i et slumstrøk. Nesbak ringte på døra, og vi ventet på en trappeavsats til en kjellernedgang inntil det raslet i nøkler og en ståldør åpnet seg til en halvtrapp opp til avdelingen. Nesbak rapporterte at han kom med pasienten fra Ullevål og spurte etter ansvarshavende. Vi ble vist inn på et lite kontor der en person tok imot papirene Nesbak rakte ham og deretter håndhilste på meg. Han var tamil og mumlet et uforståelig navn. "Alle kaller meg Prins," sa han. Takk, Skjebne, sa jeg i mitt stille indre, jeg visste utmerket godt hvordan jeg skulle håndtere denne mennesketypen. "Er det du som er overlege på avdelingen?" spurte jeg respektfullt. Taktikken virket øyeblikkelig. Jeg hadde bygd en allianse. Neida, han var bare sykepleier, det var ingen lege på avdelingen om ettermiddagen og avdelings-sykepleieren var gått for dagen. "Jamen da er du jo konge her, og ikke bare prins," konstaterte jeg. Tamilen smilte og kroet seg. Det samme gjorde jeg. Ikke faen om han kom til å

bruke makt for å påtvinge meg dop. Så herlig det var å komme hjem og møte noen av sine egne, smålo jeg for meg selv.

På Ullevål hadde jeg vært på noe de kalte "skjermet", en avdeling innenfor den ordinære akuttavdelingen, der pleierne fotfulgte pasientene hvert øyeblikk de kom ut i korridoren og passet på at de ikke hadde kontakt med hverandre. Her var det annerledes. Prins tok meg med til dagligstuen der to-tre andre pasienter befant seg. Jeg hilste på dem. Et navn virket kjent. Var han i slekt med den nytilsatte rådmannen på Mo? Joda, han var en onkel. Hadde han vært her lenge? Nei, ikke videre, bare et par måneder, men tidligere hadde han vært tvangsinnlagt i årevis. Hadde han gjort noe straffbart? Mannen stirret uforstående på meg, selvfølgelig ikke, hva tok jeg ham for? Jeg prøvde å forklare at jeg var jurist og trodde at personer som ikke hadde gjort noe straffbart, hadde en grunnlovsfestet rett til frihet i vårt land, men mannen bare ristet på hodet. Så virkelighetsfjern gikk det virkelig ikke an å være. Nei, han hadde ymtet om at han kanskje kom til å begå selvmord, og dermed hadde kona sørget for å få ham tvangsinnlagt. Men forsåvidt hadde han ikke noe imot det. Han var pensjonist og så oppholdet på NPS som en kjærkommen avveksling i vintermånedene. Mannen snakket om bilturer, hobbykurs og underholdningsaftener, og jeg ble mer og mer perpleks. Fantaserte han, eller var dette psykiatri på nordnorsk?

Mens vi satt der og pratet, hørte jeg plutselig en kjent stemme. Jeg snudde meg. Under over alle undere, der sto Anita, uskadet, smilende og blid. Vi falt hverandre om halsen. Hun hadde ingen anelse om at jeg var kommet til Bodø og hadde tilfeldigvis tatt turen innom avdelingen for å

hilse på en medpasient som var blitt overflyttet. "Men så rar du virker, mamma," sa hun, "du er jo helt stiv". Jeg forklarte at det skyldtes tvangsmedisineringen og demonstrerte haldolens virkninger for henne. Jeg så på henne at hun ikke trodde meg, men det hadde ingen betydning. Det som betød noe var at Anita selv var medisinfri og i strålende humør. Hun var blitt forelsket i en medpasient. Dette var Skjebnen. De ville aldri ha truffet hverandre om det ikke var for det faktum at begge var tvangsinnlagt på samme avdeling til samme tid. Takk og pris! Anita var den samme, gamle. Verken 17 timer på glattcelle eller en ukes innesperring hadde satt spor. Jeg følte meg både lettet, glad og stolt. Det var som om jeg spilte i Jobs bok og fikk lyst til å rope ut til min mektige motstander: "Der ser du, bare prøv deg, du klarer ikke å rokke meg eller noen jeg holder av, kryp der du er!" Men faren var ikke over ennå. Fortsatt var vi i fangenskap, både Anita og jeg. Overmot var absolutt ikke på sin plass.

Vi avtalte et møte kl 1600 neste dag. Anita hadde fri utgang uten følge, det hadde ikke jeg. Men jeg skulle prøve å få en luftetur i firetiden, og så kunne vi møtes ved det lille kapellet på sykehusområdet. Forhåpenligvis kunne vi da få oss en prat uten hele avdelingen som tilhørere.

Resten av dagen forløp begivenhetsløst. Som ventet aksepterte Prins min medisinvengring. Han tilbød et annet medikament istedenfor haldolen, noe han kalte Cisordinol, men insisterte ikke da jeg avslo også dette preparatet. Neste dag skulle jeg få treffe min behandlende lege, sa han. Kanskje vi i fellesskap kunne finne frem til den riktige medisinen. Jeg jattet med.

Neste dag var lørdag, og jeg så ingenting til legen. Det var forresten like bra. Jeg har aldri drukket meg full og aldri prøvd narkotika, men det jeg hadde denne lørdagen tok jeg for å være en kombinasjon av abstinens og bakrus. Hodepine, kvalme og så denne fryktelige krypingen og kravlingen innvortes og en følelse av fremmedhet som gjorde det til en lidelse å sitte i ro. Jeg forsøkte å ta meg sammen. Ingen måtte merke noe. Jeg hadde det helt fint og ville gjerne være med til byen for å gå i butikker eller på kafe. Innvendig følte jeg meg som en skurefille, men jeg rettet ryggen og forsøkte å la være å slepe bena når jeg gikk. Jeg spurte etter en butikk der jeg kunne kjøpe håndarbeid og ble geleidet inn i en butikk i SAS-senteret. Der hadde jeg faktisk vært en gang før i tiden, men jeg hadde ikke kjøpt noe fordi jeg syntes prisene var for stive. Nå spurte jeg ikke etter prisen. Jeg valgte ut den fineste duken jeg fant. Den kostet over 600 kroner bare for stoffet med påtegning. Med blonder og garn ble det en hel liten formue. Men det spilte ingen rolle. Den duken er den fineste jeg har og skal for alltid minne meg om den dagen jeg slapp ut av Thomas Smalls haldolhelvete.

I SAS-hotellet var det også en frisør. Jeg så fryktelig ut på håret, og nå hadde jeg ikke den minste lyst til å se ut slik lenger. Men kunne jeg klare å sitte rolig den halvtimen det ville ta å klippe meg? Utad var jeg helt rolig, men innvendig kjempet jeg med trangen til å føyse saksa unna og bare reise meg og gå. Da frisøren var ferdig, rant svetten nedover ryggen på meg. Men i speilet kunne jeg se at jeg virket ganske så normal. "Der ligger Profeten og her står jeg," sa Peer Gynt etter klesbyttet i Arabias ørken. Jeg kikket på hårtustene på gulvet og smilte til mitt eget speilbilde: "Der ligger den sinnssyke og her sitter du," tenkte jeg for meg selv.

Vel tilbake til sykehuset var det ikke lenge før jeg måtte forberede luftturen for å treffe Anita. Det gikk helt etter oppskriften. Jeg kom meg ut presis klokka 1600, men Anita var forsinket. Jeg satte meg på kirketrappa og lot som om jeg virkelig ville nyte februarsola. Mitt følge ventet tålmodig. Endelig så jeg at Anita rundet hjørnet. Jeg reiste meg og begynte sakte å gå opp mot Mellomåsen. Anita tok oss hurtig igjen og vi ga til beste en del forbausede utrop over det "uventede gjensynet" til ære for min følgesvenn som ikke ante noe om at Anita var min datter og pasient på en annen avdeling. Diskre holdt han seg i bakgrunnen mens vi labbet i vei og snakket i munnen på hverandre. Da sykepleieren endelig forsto tegningen, var det for sent. Selv om han insisterte på at vi måtte snu, hadde Anita og jeg fått rikelig anledning til å utveksle erfaringer og legge opp et system for videre kontakt. Det var høyst påkrevet. Etter tilbakekomsten til avdelingen ble saken rapportert og drøftet avdelingene imellom, og senere ble Anitas avdeling underrettet hver gang jeg beveget meg ut på tur, slik at hun kunne holdes inne. Ifølge hennes leger hadde hun ikke "godt av" å treffe meg. Gadd vite hvilke perverse tanker den gode Torunn Alveng hyste.

Min såkalte behandlende lege het Hilde Tørnquist. Navnet virket kjent, hennes bestemor Petra hadde jeg i min barndom hørt omtalt som en særlig from kvinne. Barnebarnet virket ikke særlig from, hun forekom meg tvertimot å være svært geskjeftig, men kristeligheten hennes var det ikke noe å si på. Den var naiv på grensen til det tåpelige. Hilde Tørnquist minte meg på mange måter om min egen datter Susanne. De var på samme alder, og begge hadde denne forunderlige kombinasjonen av skoleflinkhet og moralsk indifferens, parret med et ønske om "å bli til noe", uten helt å reflektere

over hva slags "noe" de ønsket å være. For Hilde Tørnquist var religiøse maktforhold et tabuemne på samme måte som incestuøs sex var det for Thomas Small. Jeg kunne ikke dy meg for å pirke litt borti materien, men vocket meg vel for å provosere. "Klare religiøse vrangforestillinger", skrev Hilde Tørnquist i sin journal. Jeg husker at jeg undret meg over hvorfor jeg ikke følte meg sjokkert.

Etterhvert som dagene gikk, forsvant ettervirkningene etter haldolen. Jeg gjenvant kontroll over musklene i ansikt og ekstremiteter såvel som min humoristiske sans. Bare synet var det fortsatt problemer med. En tanke nærsynt har jeg alltid vært. Nå kunne jeg ikke skjelne ansikter på to meters hold. Jeg forhørte meg hos sykepleierne, som ga haldolen skylden. "Forbigående bivirkning", sa de. Jomen sa jeg forbigående. Et halvt år senere konsulterte jeg en øyenspesialist som hadde sett mange tilsvarende medisinskader. Jeg måtte regne med at de finstilte mekanismene i øyet aldri ville bli restituert etter det traumet som min kjemisk upåvirkede fysikk hadde opplevd den natten torturistene på Ullevål gikk amok med haldolsprøyter, Nozinan og Rohypnol nok til å slå ut en hest.

Prins Siddiharta Gautanama gikk ut av sin fars slott for å se seg om i verden. Han frigjorde seg fra materielle behov og ble til Buddha, den store lærer. Jeg har sannsynligvis gjort langt flere erfaringer enn det Buddha kunne forestille seg både før og etter at han ble opplyst, og materialistiske behov har jeg aldri hatt. Likevel var det en helt ny verden som åpnet seg for meg etterhvert som jeg forsto hva som foregår innenfor det kompleks som kalles "psykisk helsevern" i orwellsk nytale. Psykiatrien er et eldorado for mennesker med psykopatiske trekk. De blir ikke behandlet der, de blir

ansatt i behandlerstillinger. Den første dagen hadde jeg trodd at organiseringen av avdelingen var annerledes på Nord 4 enn på Ullevål, men jeg tok feil. Visst fantes det en "skjermet" også her. Der var det iallfall to pasienter. Den ene var en kvinne i 70-årene som hadde mistet kontrollen over blære og tarm, trolig etter livslang påvirkning av psykofarmaka. Hun vrenge stadig av seg bleiene og gjorde sitt fornødne overalt. Den andre var en kvinne i trettiårene, gravid med sitt første barn. Tre uker tidligere hadde hun vært så uheldig å tisse seg ut under en latterkule inne på dagligstua. Til straff havnet hun på skjermet sammen med den gamle, senile - på ubestemt tid. Visst foregikk det også en utstrakt tvangsmedisinering på avdelingen. Selv den gravide var mot sin vilje blitt påtvunget kjemikalier som hun fryktet ville skade barnet. Men nå hadde hun fått advokat. Han ville nok hamle opp med sykehuset, det var hun sikker på. Jeg hadde ikke hjerte til å fortelle denne positive og håpefulle kvinnen om livets harde realiteter. Senere har hun følt dem på kroppen. Barnet, som heldigvis var velskapt, tok de fra henne og senere har de holdt henne konstant i medisinhelvetet med trussel om å frata henne besøksretten.

Dagen etter at jeg hadde fått kontakt med torturofferet på skjermet, tok jeg saken opp på avdelingens morgenmøte. Jeg ble straks forsøkt hysjet ned. Jeg kunne ikke snakke for andre, fikk jeg høre. "Jamen, det er jo for meg selv jeg snakker," sa jeg. "Min livskvalitet blir forringet ved tanken på at bak den ståldøren blir et menneske utsatt for psykisk tortur og systematisk brutt ned. Jeg kan ikke forstå at dere er så forherdet at det ikke plager dere." Så stirret jeg dem i øynene etter tur: lege, psykolog, avdelingssykepleier og sosionom. Alle vek blikket. Så hadde de kanskje en snev av skamvett allikevel. Allerede til ettermiddagskaffen fikk den

gravide Anne Margrete utgangsløyve til dagligstua og dagen etter fikk hun flytte ut av skjermet.

Overlegen på avdelingen hette Otto Mathisen. Ifølge det teoretiske grunnlaget jeg hadde lest meg til, var det han som skulle undersøke nyankomne pasienter og avgjøre om de var "alvorlig sinnslidende" eller ikke. I sistnevnte tilfelle skulle pasienten ikke kunne beholdes på tvang. Men teori og praksis er sjelden to sider av samme sak. Oftest er det to helt forskjellige saker. I den virkelighetens verden som jeg nå holdt på å utforske, var overlegen en person bare de halstarrige fikk møte. Hver morgen gjorde jeg et poeng av mitt ønske om å treffe overlegen. Etter en ukes tid fikk jeg innvilget en kort visitt, ledsaget av Hilde Thørnquist. Otto Mathisen var svært utålmodig. Hva var det jeg ville? Kunne jeg ikke ta det opp med avdelingslegen? Jeg så på Hilde Thørnquist og tenkte: Joda, selvsagt kunne jeg si til henne at hennes religiøse vanvidd og adferdsterapeutiske metoder virket avskyelig på meg, men det ville knapt ha noen hensikt. Jeg ga derfor en kortversjon av de begivenheter som hadde ført meg til NPS og påpekte at jeg ikke var psykotisk og heller aldri hadde vært det. Men såvidt jeg kunne bedømme saken var flertallet av de andre pasientene på avdelingen heller ikke "alvorlig sinnslidende" i lovens forstand, og i bunn og grunn var jeg interessert i hvilke overlegninger han som overlege gjorde seg når det gjaldt å finne ut om en potensiell pasient var behandlingstrengende eller ikke. Otto Mathisen så uforstående på meg. Jeg forklarte at jeg hadde forstått det slik at at det skulle skje en vurdering av min psykiske status i forbindelse med overflytningen fra Ullevål til Bodø. Overlegen smilte overbærende over min juristpregede naivitet. "De har jo satt diagnose på deg på Ullevål. Vi går ut fra at de kan sine saker."

Javeljasan, innleggelse på ubestemt tid på et sinnssykehus der personalet er galere enn pasientene, hadde ikke det vært den skrekkeligste marerittversjon jeg noensinne kunne forestille meg? Nå var det utenkelige skjedd, og jeg følte verken angst eller gru, bare en overbærenhet overfor tåpene som mente å ha meg i sin hule hånd, kombinert med en murrende bekymring for at Anita skulle la seg knekke. Mitt dyriske instinkt været fare, og mitt intellekt la sammen biter av informasjon og fortalte meg at min datter sto i fare for å bli tvangsmedisinert. Men lykken sto meg bi.

Kontrollkommisjonen hadde heldigvis møte på min avdeling og Trond Mentzen lot seg overtale til å ta hele kommisjonen med på visitt til min datter. Etter at en fullstendig kommisjon ved selvsyn hadde forsikret seg om at Anita var så psykisk frisk som noen forelsket trettiåring kan være, regnet jeg med at faren var over.

Jeg hadde gjort regning uten vert. Bare et par dager senere ringte Anita. Under falskt navn, selvfølgelig, vi hadde forbud mot å ha kontakt. Jenta var fullstendig i oppløsning. Det var så vidt jeg kunne forstå hva hun sa. Etter mye om og men fikk jeg ut av henne at hun hadde fått seg forelagt et rettsdokument, en kjennelse fra Rana Herredsrett om at omsorgen for de to sønnene hennes var overført til hennes fraskilte mann, foreløpig for tre måneder. Jeg bannet innvendig. Dette var altså den djevelske planen deres. Hadde jeg ikke kommet Fredrik Meyer i forkjøpet med en dag eller to, ville det nok ha lyktes ham å ødelegge barnet mitt. Da ville samarbeidspartnerne på Sør 4 ha fått sitt påskudd til å sette haldolsprøyta, slik de hadde planlagt.

Kontrollkommisjonens visitt hadde endret sitsen. Nå var trumfen på min hånd. "Har du hørt om det som kalles en blessing in disguise?" sa jeg til Anita. Hun hadde ikke det, og

ikke var hun interessert i å høre om det heller. Hun hadde ikke tanke for annet enn denne forferdelige dommeren som hadde tatt fra henne barna hennes. Jeg lirket videre: "Du har jo gang på gang klaget over at Ørjan ikke stiller opp for ungene. Nå må han jo selv ha gått til Retten og forlangt denne kjennelsen. La ham nå få det som han vil, iallfall i sommer. Så får han en sjanse til å bli en bedre far og du får prøve å være bare helgemamma og kose deg glugg fordervet med ungene når du har dem." Jeg sa selvfølgelig mye mer, ting som ikke egner seg på trykk, men som utvilsomt gjorde sin virkning. Med Ordet som tryllestav omskapte jeg det lumske bakholdsangrepet til en glitrende fremtidsmulighet, en skinnende stjerne som vinket i det fjerne. Anita lovet å følge mitt råd og ikke anke den vanvittige kjennelsen. Jeg skalv av lettelse da jeg la på røret og gratulerte meg selv. Nå kunne fienden umulig ha stort mer på lager.

Medpasienten som Anita var forelsket i, var blitt utskrevet. Anita kjedet seg og ville hjem. Men hun var innlagt på paragraf 3 i den gamle loven om psykisk helsevern som ga psykiatriske sykehus rett til å beholde en pasient i inntil tre uker "til observasjon". I hennes tilfelle benyttet sykehuset observasjonstiden til siste dag. Heldigvis visste hun ikke at selv om loven sa det motsatte, var praksis at en pasient kunne overflyttes fra paragraf 3 til paragraf 5 som omhandlet "alvorlig sinnslidelse". Den dagen hun endelig kom for å ta farvel, trakk jeg et lettelsens sukk. Endelig kunne jeg slappe av.

Selv var jeg innlagt etter paragraf 5. Etter loven skulle det i tillegg til kriteriet "alvorlig sinnslidelse" foreligge tilleggskriterier som at man kunne være til fare for seg selv eller andre. Ifølge innleggelsespapirene var jeg både alvorlig

sinnslidende og til fare for meg selv og andre uten at det var spesifisert noen grunn. Jeg sto også i fare for å lide overlast, angivelig fordi jeg ukritisk tok kontakt med fremmede. Om det ikke var for sakens alvorlige bakgrunn, kunne jeg ha ledd meg skakk. Men jeg var ikke her for skøys skyld, jeg var ute etter å teste en viten som jeg hadde fått ved en tilfeldighet, men som jeg både håpet og trodde skulle vise seg å være feil. Så hadde Mesterregissøren trukket et helt annet forheng til side og vist meg at det var mitt eget verdensbilde som var idyllisert og forvrengt. Jeg hadde innbilt meg at i vår del av verden blir mennesker som antas å være i psykisk ubalanse behandlet med respekt, forståelse og omtanke. Egentlig visste jeg at denne innbilningen var et forsvarsverk som jeg hadde bygd opp for å slippe å ta innover meg at jeg er en fremmed i denne verden. Jeg har en etisk dimensjon over mitt liv. Det er det visst ikke mange andre som har. Nå hadde jeg fått et gløtt inn i en verden regjert av et helsevesen som behandler mennesker i krise med nedvurdering, vilkårlighet og trakassering. Et vanvittig system der sakesløse mennesker blir innesperret på ubestemt tid og neddopet med hjerneødeleggende stoffer. Plutselig ble det ikke så viktig for meg å avdekke de militære eksperimentene som foregikk på europeiske sinnssykehus i det tjuende århundre. Her fikk jeg jo rett i fleisen hva eksperimentene skulle tjene til. Jeg kjente kvalmen stige opp i meg ved tanken på de hundretusener, kanskje millioner av ofre som får sine liv ødelagt i denne skitneste av alle skitne kriger.

Som barn var jeg fascinert av beretninger om Ragnarrokk og Harmageddon og Den siste store kamp og hva det nå er de ulike kulturene kaller tidsperioden før den nye verdensordning materialiserer seg. Så langt tilbake som jeg kan huske, har jeg vaklet mellom håpet om å få delta i denne kampen og frykten for å havne på feil side. På sinnssykehuset hadde jeg for første gang i mitt voksne liv tid og anledning til å filosofere. Plutselig fikk jeg bitene i livets puslespill til å passe sammen. Slaget på Harmageddon er ingen fysisk krig. Det er en kamp som kontinuerlig foregår på det psykiske plan, og deltakerne i denne krigen er mennesker som har ideer de synes det er meningsfullt å leve eller dø for. Selv hadde jeg nærmest tatt for gitt at det verdigrunlaget som jeg selv bygger mitt liv på, er så solid at det ikke trenger noe forsvar. Det tror jeg forsåvidt fortsatt. Problemet er bare at dagens mennesker forstyrres av så mye støy og larm at de ikke greier å finne de etiske grunnverdiene som ligger nedfelt i menneskets natur. Så får vi et adferdsterapeutisk samfunn der medlemmene bruker tid og krefter på å ødelegge seg selv og sine nærmeste istedenfor å bygge sitt eget lille paradis, eller i det minste en Noahs ark der man kan berge unna det man synes er viktig å bevare. Men hva er det som snurrer

hjulene i gang og får ganske alminnelige mennesker til å oppføre seg som de rene djevler? Svaret er nettopp den forblindelsen som følger med misjonsiver basert på ekte religiøs tro.

Det finnes tusenvis av religioner og sannsynligvis finnes det psykiatere i de fleste av dem, men når verdens psykiatere holder kongress, utgjør jøder og jesuitter et rent flertall. Det er ikke tilfeldig, psykiaterne har overtatt presteskapets rolle som tankepoliti og anser seg å ha fått myndighet fra Den Allmektige Gud, eller iallfall fra de lovgivende forsamlinger til å kverke det minste tilløp til idemessig opposisjon mot den eksisterende verdensorden, en verdensorden basert på at Kapitalen er viktigere enn Naturen og at menneskebygde institusjoner er viktigere enn levende mennesker. Men psykiaternes makt har et enda svakere fundament enn presteskapets. De er voktere av Rikets Sikkerhet, og alle vestlige sikkerhetssystemer er basert på at mennesker i viktige stillinger mister sikkerhetsklareringen dersom de får en psykiatrisk diagnose. I alle år har dette systemet blitt benyttet for å fjerne ideologiske motstandere fra banen. Skammen, stigmatiseringen og doser av dertil egnede medikamenter har i mange tilfeller ført til at de rammede har avsluttet sitt eget liv. Men slik de fremste av fortidens politiske tenkere iførte seg narrekappen for å få anledning til å tenke og tale fritt, slik kan de som ikke lenger ønsker å bidra til systemets ufeilbarlighet, skaffe seg et høvelig bra utkomme gjennom uføretrygden ved å provosere en psykiaters religiøse, seksuelle eller sosiale tabuer.

I Danmark har de noe de kaller Galebevegelsen. Bevegelsen er visstnok kommet til vårt land også. Det er en sammenlutning av mennesker med psykiatriske diagnoser som har

organisert seg for å skape en motvekt til jesuitterorganisasjonen Mental Helse. I Norge har vi også FAMPO, Aurora, NMKog sikkert et dusin andre foreninger med samme formål. Jeg for min del har lite til overs for organisasjoner. Organisasjoner kan ikke tenke. Det kan derimot enkeltindivider. Mennesker har dessuten en vidunderlig gudegave, nemlig humoristisk sans. Jeg tror latteren er et våpen som kan beseire både guder og djevlere. Og finnes det her i verden noe mer skremmende enn en gal kvinnes latter? Det må i så fall være dødsrallingen fra alle Guds stedfortredere på jord.

Jeg ler meg ihjel!.....

Det er en stor overvekt av fremmedkulturelle leger i psykiatrien. Hvorfor vet jeg ikke, antagelig er norske leger ikke interessert i å delta i det som må fortone seg som uetisk virksomhet. For de som kommer til Norge fra en fremmed kultur, er det enkelt å forholde seg til WHO's diagnose-manualer. Der er alle med avvikende oppførsel behandlings-trengende.

Den første som forordnet tvangsmedisinering av meg var Thomas Small på Ullevål sykehus i 1994. Medikamentet var Haldol, men medisineringsen opphørte da jeg ble overført til Bodø etter 9 døgn. Jeg fikk likevel en langtidsvirkning i form av nedsatt syn og øyenspesialisten bekreftet at det dreide seg om en medikamentskade, noe legemiddelfirmaet naturligvis benektet. Selvfølgelig fikk jeg ingen erstatning. En psykiatrisk pasient har ingen troverdighet og ingen rettigheter.

Senere har jeg vært utsatt for mange sprøyter av Cisordinol Acutard, 35-50 mg. Av dette medikamentet har jeg ikke merket noen langtidsvirkning, men hva vet jeg? Kanskje har det forandret mye på den kjemiske balansen i min hjerne? Min virkelige bøddel ble en mann ved navn Juwamer

Mavlud. I likhet med de fleste overordnede i Hitlers konsentrasjonsleirer er Juwamer Mavlud en hyggelig mann og en omsorgsfull far og sjef. Han har imidlertid et høyst problematisk forhold til sannheten etter at han som ung kurdisk flyktning følte seg tvunget til å lyve for å oppnå oppholdstillatelse i Sverige.

Da jeg i 1994 bestemte meg til å leke Siddiharta Gautanama og gå ut i den virkelige verden for å lære den å kjenne, besluttet jeg å basere meg på Bibelen og folkevisa om Olav og Kari. Sistnevnte fordi jeg som 16-åring i en norskbesvarelse til NKS hadde gått ut fra at det var forholdet til sinnssykdom som var emnet for folkevisa. Jeg fikk en dårlig karakter og ville bevise for meg selv at jeg hadde rett. I saken mellom meg og UD parodierte jeg Jesus for Det Høye Råd i Lagmannsretten og overfor Bård Tønder og Bjarne Lindstrøm ga jeg uttrykk for at jeg spilte Jesu lidelseshistorie baklengs. Da jeg fikk ordet til sluttkommentar, sa jeg: «Nå skulle jeg egentlig ha sagt «Stikk ditt sverd i skjeden», men det synes jeg er litt grovt, så jeg sier heller: Gå hjem og kos deg med kjerringa di, Bård Tønder.» I årene mellom 1994 og 2002 gjorde jeg mange stunts basert på evangeliens beretninger om Jesu liv og virke og Boals teaterteorier.

Men en ting hadde jeg ennå ikke prøvd i min parafrase over Jesu liv og virke: Å prøve meg som profet for naboer og kjente. Jeg irriterte meg dessuten grønn over Bjarne, som forsøkte å hindre meg i å bruke min egen telefax og datamaskin eller forlate huset dersom han forsto at jeg var konsentrert omkring tankeproblemer og således syk i hans forestillingsverden. I vårt snart førtiårige samliv hadde jeg avkrevd ham ett eneste løfte, nemlig at han aldri skulle få meg tvangsinnlagt i psykiatrien. Det hadde jeg gjort fordi jeg

hadde planer om å voldta ham, provosere ham til å bryte sitt løfte og se om han ikke et eller annet sted i sitt hermetisk lukkede sinn hadde evnen til å føle anger. Der ville jeg forene meg med ham og forløse hans forkrøblede sinn.

For meg var anger på den tiden et abstrakt begrep. Jeg hadde aldri kjent denne følelsen, men jeg visste at det var fordi jeg hele livet hadde vært så fordømt forsiktig og aldri gjort noe som helst uten å tenke over konsekvensene. Som barn pleide jeg hver kveld å gjennomgå i tankene om jeg uforvarende kunne ha kommet i skade for å såre noen. Hver gang jeg fant en slik feil, justerte jeg styringsprogrammet så jeg aldri gjorde samme feil to ganger. Ikke slik med Bjarne. Hver gang jeg ble tvangsinnlagt, sto han i bakgrunnen som initiativtaker, men når jeg foreholdt ham det, var det alltid enten min egen skyld eller så var det Anita, Susanne eller Ethel som hadde ansvaret. Snart måtte jeg bestemme hva jeg skulle gjøre med denne trestokken som jeg frivillig hadde bundet meg til og som jeg tydeligvis aldri ville klare å omskape til en mann. Skulle jeg kutte båndene, ødelegge ham, gi opp og drepe oss begge, eller skulle jeg lete etter nye utveier? Jeg rådførte meg med Kraften og fattet nytt håp, ennå var ikke alle utveier prøvet.

I mellomjula 2001 forførte jeg Bjarne for første gang. I 40 år hadde jeg forundret meg over hans totalt viljesstyrte seksualitet. Nå hadde jeg brukt alle mine heksekunster og kunnskaper ervervet ved 50 års intenst studium og 40 års kliniske forsøk og hisset ham opp så han var sprengkåt. Det var jeg også. Vi var i stua og han satt splitter naken på en stol mens jeg valset rundt iført en kaftan. Så la jeg meg på sofaen, brettet opp kaftanen og sa "Voldta meg!"

At Bjarnes dype traume var knyttet til voldtektsbegrepet, visste jeg allerede, men nå fikk jeg lære noe nytt, det fantes også en geografisk dimensjon. "Ikke her," sa Bjarne med fortvilelse i stemmen. Jeg holdt på å miste tenningen av bare forbauselse, men summet meg raskt og dro ham inn på soverommet.

Hva er orgasme? Til alt hell hadde jeg ikke hørt eller lest ordet før jeg hadde opplevd det som er en kvinnes høyeste lykke, nemlig å unnfange et uønsket barn i Guds skjød mens klokken ringer og englene synger. Siden har jeg forstått at ordet orgasme brukes om den kroppslige tilfredsstillelse som begge kjønn føler dersom seksuelt samvær har vært noenlunde vellykket. Denne kroppslige tilfredsstillelsen kan man også skaffe seg selv. Den følelsen jeg hadde da Anita ble unnfanget, kalles derimot religiøs ekstase, og årsaken til at denne følelsen aldri er kartlagt, er at mennesker som evner å oppnå denne tilstanden, ikke snakker om sitt følelsesliv og aldri søker hjelp hos leger eller psykologer. Tre ganger har jeg opplevd den religiøse ekstasen: første gang da Anita ble skapt, andre gang på Østmarka sykehus der jeg forestilte meg at Bjarnes og mitt astrallegeme møttes over de hålogalendske allmenninger og skapte regnet og tredje gang denne natta i romjula 2001. Tilstanden er ubeskrivelig, men det som har forundret meg mest er at følelsen var forskjellig alle tre gangene.

Nyttårshelga 2002 begynte jeg å misjonere i nærmiljøet, på butikken, bensinstasjonen og i naboenes hus. Jeg snakket ikke om Gud, men om deres eget seksualliv, og det på en såpass nærgående måte at de ringte Anita, som ringte Bjarne, som ringte legen, som ringte politiet, som ringte NPS. Om kvelden den 2. januar 2002 satt jeg i samtale med "rette

karen", mennesket som jeg kanskje ubevisst har søkt hele livet, den gjenfødte Adam.

Mitt første møte med Juwamer Mavlud skjedde på rommet utenfor reimsengrommet. Jeg hadde ikke snakket med ham i mer enn to minutter før jeg forsto at jeg hadde truffet en mann som lignet min egen ektemann. Han har en ubegripelig redsel for nakenhet og "stygge" ord. Juwamer Mavlud virket også ute av stand til å forstå billedlig tale og lot til å mangle begreper om rett og moral.

Han startet inntakssamtalen med å tilby meg ulike medisiner. Jeg takket høflig nei og opplyste at jeg av prinsipp ikke tar psykofarmaka frivillig. Da jeg foreslo at vi kunne sette oss sammen på senga og snakke fortrolig, reagerte han med å meddele meg et vedtak om tvangsmedisinering. Jeg skulle få vedtaket skriftlig neste dag, sa han. Jeg trodde ikke mine egne ører. I løpet av mine mange opphold på NPS hadde aldri noen lege nevnt ordet tvangsmedisinering, og nå lot denne nye svorsktalende overlegen som om tvangsmedisinering var ren rutine på avdelingen. Det var ramme alvor, men nattsøster Alfhild som kjente meg fra før og visste at jeg neppe var gal, bare leken, sørget for at jeg fikk min vanlige dose Acutard i strid med lovens forskrifter. Det var godt ment og tvangsmedisinerings skjemaet ble ikke utfyllt - ikke i den omgangen.

Jeg var innlagt på NPS en hel måned. I denne tiden hadde jeg rikelig tid til å studere Juwamer Mavlud og hans behandlingsrutiner. Blant andre møtte jeg Hussein, en kurder fra Juwamers egen by. Han var tvangsmedisinert over lang tid og vandret i korridorene med slepende skritt. "Juwamer Mavlud er en ond mann", sa han.

Juwamer Mavlud sier at han ikke har noen religion, men det er neppe sant. Han har den såkalte vitenskapen til religion. For Juwamer Mavlud er menneskekroppen og menneskesinnet bare en rekke kjemiske forbindelser, og spørsmålet om legers rett til å påvirke disse forbindelsene er av ren formaljuridisk karakter: Er rette skjema utfylt korrekt og det foreskrevne antall timer forløpt? I sitt rikholdige arsenal av legemiddelindustriens produkter syntes han å foretrekke medikamenter som skaper illusjon av overnaturlige evner. Jeg har vært på 6 forskjellige avdelinger på 4 forskjellige sykehus, men aldri har jeg sett slike pasienter som hos Juwamer Mavlud. Etter noen dagers medisinerings trodde de at de så engler, djevler eller Gud eller at de selv var en engel, djevel eller den gjenkomne Jesus Kristus. Men Juwamer Mavlud oppfattet kanskje ikke at det var hans egen medisinerings som var problemet. Han utprøvde ulike medikamenter for å se om de var "virksomme". En virksom medisin i Juwamer Mavluds verden er et preparat som får pasienten til å underkaste seg totalt. I så måte er neppe noe mer virksomt enn Cisordinol depot, et preparat som av produsenten oppgis å være fullstendig uten kurativ virkning. For å få pasienter til å godta å prøve legemiddelindustriens nyskapninger, truet Mavlud rutinemessig med tvangsmedisinerings med Cisordinol depot, og overfor de som fortsatt vegret seg, gjorde han alvor av trusselen. Men meg lot han være i fred, merkelig nok.

At jeg ville bli tvangsmedisinert med Cisordinol depot dersom jeg enda en gang kom i Juwamer Mavluds vold, var jeg ikke et øyeblikk i tvil om, og Husseins historie hadde overbevist meg om at faren for at jeg skulle ende på psykiatrisk institusjon for resten av min levetid var overhengende. Men jeg var tross alt 56 år, og når man har

levd så lenge uten å klare å finne ut hva man vil bruke sitt liv til, er det kanskje på tide å overveie hva man vil markere med sin død. Innerst inne har jeg vel forberedt min martyrdød hele livet. De prinsipper jeg vil markere er:

1. Bare levende vesener kan ha rettigheter. Ethvert individ har sin arts fulle rettigheter.
2. Bare mennesker kan ha plikter. Plikter er enkeltmenneskets ansvar.
3. Dersom intet levende vesen har lidt skade, er ingen skade skjedd.

Noen annen Hellig Treenighet enn disse tre grunnprinsippene kjenner jeg ikke og det gjør neppe noen annen heller. Dette er Guds Evige Rett, grunnlaget for alle religioner og alt det vi kaller moral og rettstenkning.

Den katolske kirkes fortellinger om helgener og martyrer fascinerer meg. Den som piner ihjel et annet menneske, gjør det oftest av pliktfølelse, for å skremme andre til å avstå fra en uønsket handling. Men finnes det noen "aktverdige grunn" til å provosere Systemet til å pine seg ihjel. Nøkkelordet er tro som for martyren er viten. Håpet er at et menneskes ødeleggelse kan bidra til at troen blir viten også for andre mennesker.

At Juwamer Mavlud var i stand til å pine et menneske ihjel, var klart for meg. At psykiatrisystemet som sådant gir blankofullmakt til å gjøre det, var også på det rene. Det var med åpne øyne jeg bestemte meg for den vei som med sannsynlighet ville medføre korsfestelse. Jeg dro til Oslo så snart jeg slapp ut fra fangenskapet.

Mine opplevelser der håper jeg å kunne berette om i et eget skrift. Jeg skal derfor la det ligge her og bare nevne at jeg ble arrestert i UD etter at jeg hadde trengt meg inn i deres hemmeligste arkiv og jeg ble brakt til legevakta for vurdering av psykisk status. Der klarte jeg meg bra og fikk forlate byen med nattoget. Men i Trondheim smekket jeg igjen kupedøra med bagasje og penger innenfor. Jeg så det som en styrelse av høyere makter og gikk på Nordlandstoget uten billett.

Da konduktøren kom til meg og forlangte å få se billetten, sa jeg som sant var at den var innelåst i en sovekupe fra Oslo og oppga vogn- og plassnummer. Konduktøren spurte om hvorfor jeg ikke hadde fått personalet til å låse opp for meg og jeg trakk på skuldrene og sa: "Vet ikke." Konduktøren snerret: "Tror De at De kan gå på toget uten billett?" "Ja," svarte jeg. Konduktøren gikk videre på sin runde, men det var ingen overraskelse for meg da toget stoppet i Levanger og to uniformskledte politimenn hentet meg på min plass i toget og brakte meg til en ventende politibil. Politifolkene var tydeligvis usikre på meg. Jeg slo en "på-kanten-vits" og plutselig var vi på linje.

Om seansen på legekantoret er det intet å berette. Jeg opptrådte som den krigsfange jeg regnet meg som og oppga navn, adresse og personnummer. På øvrige spørsmål svarte jeg konsekvent "Vet ikke". Legen fylte ut innleggelsespapirer og jeg merket meg med interesse at han brukte "observasjonsparagrafen" og ikke paragrafen for "alvorlig sinnslidelse". Primærlegene hadde altså ikke tilgang til Psykoseregisteret. Kanskje heller ikke lokalsykehusene hadde denne tilgangen.

På Nils Håvard Dahls spørsmål om jeg visste hvor jeg var, svarte jeg at det sto Innherred Sykehus, psykiatrisk avdeling over døra. Dahl spurte om jeg hadde vært innlagt på en psykiatrisk avdeling før. Jeg svarte nei. Så ba han meg fortelle episoden med konduktøren med egne ord. Jeg refererte samtalen ordrett. Så spurte han om hvorfor jeg hadde svart "vet ikke". Jeg ga ham en kortversjon av min forbindelse med Kraften gjennom 52 år. Det resulterte i at jeg fikk et rom og en seng.

I min omgang med Nils Håvard Dahl opptrådte jeg diplomatisk. Etter tre dager meddelte han meg at jeg skulle få reise hjem den påfølgende dag. Jeg ga uttrykk for at jeg følte meg nokså shaky og spurte om ikke min mann kunne hente meg på trygdekassens regning. Joda det var greit. Dahl ville selv ringe ham.

Da Dahl kom tilbake senere på dagen, meddelte han kort at han hadde ombestemt seg. Jeg hadde innbilt ham at jeg ikke hadde noen fortid i psykiatrien og så viste det seg at jeg hadde en svært alvorlig diagnose. Men diagnosen trodde Dahl ikke kunne være korrekt, for dersom jeg hadde vært manisk-depressiv, ville jeg vært psykotisk bare av og til. Jeg var tydeligvis konstant psykotisk. Nå hadde han snakket med dr. Juwamer Mavlud og de var skjønt enige om at jeg måtte tvangsbehandles. Om to dager ville jeg bli overført til Nordland psykiatriske sykehus.

Jeg sa at jeg mente overføringen var i strid med loven om pasientrettigheter og at jeg ville motsette meg den på det mest bestemte. Jeg ba også om kontakt med kontrollkommisjonen. Det fikk jeg, men representanten for kontrollkommisjonen sa at han anså meg som klart psykotisk.

Jeg påpekte at han likevel hadde plikt til å behandle min klage i full kommisjon og at jeg skulle opptre der. Det fikk jeg egentlig ikke noe svar på, men 14 dager senere fikk jeg tilsendt et vedtak fra kontrollkommisjonen. Min klage var avvist med den begrunnelse at jeg var "klart psykotisk".

Overføringsdagen kom og jeg ble geleidet ut i en ventende ambulans og kjørt til Værnes. Der nektet jeg å gå ut av ambulansen og da de ledsagende sykepleierne kastet meg ut med makt, nektet jeg å gå et skritt videre. Flyplasspolitiet ble tilkalt for å bære meg ombord i flyet. Politimannen beklaget, flyselskapene godtok ikke arrestanter uten at det var søkt forhåndssamtykke. Dessuten måtte to politifolk og en sykepleier være ledsagere og Innherred Sykehus hadde booket bare to seter. Med uforrettet sak måtte ambulansen kjøre meg tilbake til sykehuset. Døra til mitt gamle rom var låst og personalet behandlet meg som om jeg var en snørrklyse. Dahl viste seg ikke. Jeg satte meg på stua og begynte å strikke sokker. Slik satt jeg i fire timer og følte på stemningen.

Klokka ti over to kom tre mannlige pleiere og grep tak i meg og bar meg til en ventende privatbil der jeg ble plassert i baksetet. Dørene ble låst med barnesikring og de viste meg at de hadde med både håndjern og fotjern. Jeg fant ingen grunn til å provosere dem, selv om jeg småertet dem litt underveis.

Vi kom frem til Bodø og Sør 4 ti minutter over midnatt. Reidar Hansen, som tok imot meg, spurte om jeg ville legge meg til å sove eller snakke med vakthavende lege. Det var et lett valg. Jeg hadde på den tiden et utmerket sovehjerte og ti minutter etterpå sov jeg som en stein. Neste dag var det innleggelsessamtale med vakthavende lege. Hun var polsk og

hadde store problemer med det norske språk. Jeg snakket konsekvent ranværingssmål og brukte ord som heller ikke sykepleieren forsto, men jeg svarte "adekvat" på alle spørsmål. Legen skrev ned sin vurdering. Jeg var "klart psykotisk".

Dengang trodde jeg at rettsvesenet representerte en hindring for psykiatriens menneskeødeleggende praksis og jeg brukte dagen til å skrive en stevning med påstand om at jeg ikke var sinnslidende. Etter mye om og men fikk jeg levert stevningen og betalt gebyret som ble forlangt.

Juwamer Mavlud møtte meg med utfylt skjema for tvangsmedisinering. Jeg sa at jeg påklaget vedtaket på stedet. Han ba meg inngi skriftlig klage. Jeg ba ham lese regelverket grundigere.

På røykestua kunne jeg konstatere at det var kommet bare en ny pasient på de 14 dagene jeg hadde vært borte. Hun hette Karin og kom fra Mosjøen. Karin og jeg fant hverandre med det samme. Hun var høyrekvinne og kommunestyremedlem. Jeg sa at jeg var det mest kjente menige medlem Senterpartiet i Norge har hatt, men jeg har aldri betalt noen kontingent eller meldt meg inn. Da jeg gjorde rede for bakgrunnen, utbrøt hun: "Nå forstår jeg hvorfor navnet ditt virket så kjent. Deg husker jeg godt. Du har holdt foredrag mot EU i Mosjøen." Karin fortalte meg at de hadde mobilisert på ja-siden for å få folk til å la være å gå på foredraget. Jeg hadde undret meg over at så få var til stede.

Karin var i sorg. Hun hadde nettopp mistet sin bror, han var blitt begravet bare to uker før. Hun fortalte at han sommeren 2001 hadde tatt initiativ til frivillig innleggelse på NPS. Fem

måneder senere hadde han kommet hjem til sin kone og to små barn, dypt deprimert, avhengig av sterke medisiner og 30 kilo overvektig. Etter noen få uker hadde han tatt livet av seg.

Karin fortalte om sin transport fra Mosjøen til Bodø. Den hadde skjedd med ambulanse. Før avreise hadde legen satt en sprøyte som lammet henne helt. Da hun ville tisse, klarte hun ikke å heve underkroppen så mye at de fikk under henne et bekket. Hun måtte bare tisse seg ut. Ved ankomsten var alt gjennombløtt. Karin lo litt nervøst da hun fortalte meg dette og jeg forsto at hun var litt brydd. Jeg fortalte henne om min tvangsmedisinering med Haldol på Ullevål sykehus og min reaksjon da jeg forsto at torturistene mente jeg skulle skamme meg da haldolinjeksjonen bevirket at jeg tisset meg ut. Karin ble straks bedre til mote.

Jeg spurte om hvilken paragraf hun var innlagt etter. Det visste hun ikke, men hun ga meg innleggesskrivet så jeg kunne lese selv. Det sto "til observasjon". Jeg sa at hun var heldig, jeg var innlagt med "alvorlig sinnslidelse". Hun spurte om forskjellen og jeg forklarte: "Det er kommet en ny lov om psykisk helsevern, og den har gjort forskjellen mindre. Før var det slik at dersom man var innlagt til observasjon og ikke påklaget innleggelsen, ble man regnet som frivillig innlagt. Etter tre uker måtte pasienten utskrives. Nå har vi fått en ny lov. Den korter ned observasjonstiden til ti dager, og det er jo bra. Men når som helst i løpet av disse ti dagene kan legen bestemme at pasienten er "alvorlig sinnslidende" og overføre henne til tvangsinnleggelse på ubestemt tid, noe som bl.a. gir grunnlag for tvangsmedisinering." Karin ble bekymret. Hun deltok i et pilotprosjekt for Overformynderiet og om to uker skulle hun holde et innlegg og

presentere en rapport. "Det skulle akkurat gå," sa jeg. "Forutsatt at du sitter musestille på en stol og venter på at tiden skal gå og ikke involverer deg i diskusjoner og disputer, verken med pasienter eller pleiere."

Karin fulgte ikke mitt råd. Neste dag ba hun om en samtale med Juwamer Mavlud. Da hun kom ut fra samtalen, hadde hun tårer i øynene. "Han gjorde det," hvisket hun. "Han skrev meg over på ubestemt tid da jeg ba om bekreftelse på at jeg skulle slippe ut om åtte dager." Jeg holdt rundt henne og trøstet og sa at hun burde klage til Kontrollkommisjonen. Hun så gjorde.

Jeg hadde også klaget til Kontrollkommisjonen og forhandlet med Juwamer Mavlud slik at jeg hadde fått respitt med tvangsmedisineringen til etter Kontrollkommisjonens møte. Jeg hadde også skaffet meg advokat og gitt beskjed til fylkeslegen om at min advokat skulle være til stede under møtet som jeg forsto fylkeslegens utsendte pliktet å holde med meg.

Det kom en tomannsdelegasjon fra fylkeslegens kontor, en lege og en jurist. Jeg fikk ordet for å begrunne min klage. "WHO's diagnosemanual for mental and behavioral disorders skiller ikke mellom adferdsavvik som har sin årsak i sykdom og påfallende eller bisarr oppførsel som har andre årsaker, eksempelvis politiske demonstrasjoner eller konflikt med nærstående familie. Jeg har diagnosen manisk-depressiv, men jeg er ikke det som loven kaller "alvorlig sinnslidende". Her har jeg en stevning som jeg har tatt ut med påstand om at jeg ikke er sinnslidende og kvittering for at rettsgebyret er betalt. Før denne saken er rettskraftig avgjort kan jeg ikke tvangsmedisineres. Det ville være i strid med menneskerettig-

hetene." Juristen nikket. "Hun har et poeng der," mente han. Den kvinnelige legen avfeide ham glatt: "Hun har diagnosen manisk-depressiv. Det er alvorlig sinnslidelse. Den andre er schizofreni."

Etterpå var det ikke mye å si, verken for meg eller advokat Sigurd A. Refvik. Etter at delegasjonen hadde forlatt åstedet, ga jeg ham min ferdigskrevne begjæring om midlertidig forføyning og ba ham innlevere den så snart han mottok den negative avgjørelsen jeg forventet. Der og da falt det meg ikke inn at tvangsinnlagte pasienter ikke har rett til gratis juridisk bistand i saker om tvangsmedisinering. Det oppdaget jeg først en måned senere. Da var advokatregningen kommet opp i over ti tusen kroner.

Det ble søndag. Søndager har psykiatriske pasienter noe så sjeldent som en rettighet, de kan gå i kirken. Karin og jeg ville besøke nonnene i stedet, men Jonny Bakkejord ga oss ikke lov. "Dere er ikke katolikker", sa han. "Dere har ingen rett til å gå til et kirkesamfunn der dere ikke er medlemmer".

Så mye for den religiøse frihet i vårt demokratiske Norge. Karin og jeg diskuterte om vi skulle arrangere en sit-down-streik i korridoren, men i betraktning av det kjemiske represalieapparat som sto til Jonny Bakkejords og Juwamer Mavluds rådighet, fant vi det best å la det være. Karin gikk for å sove middag og jeg satte meg til å sy.

Da Karin kom tilbake fra middagsluren, var det bare jeg og Reidar Hansen på stua. Det virket som om hun hadde hatt en vond drøm. Hun småsnufset. "Det er NPS som har drept min bror", sa hun. "Han kom hit fordi han trodde han skulle få hjelp og så ødela de ham." "Det der har du ikke lov til å si her

på stua, gå på rommet ditt," sa Reidar og grep tak i skulderen hennes for å geleide henne ut. Karin smekket ham over øret med et sammenrullet ark hun hadde i hånden. "Du har fan ikke lov til å ta i meg," sa hun. Det gjorde Reidar helt vill. Han føk på den spinkle kvinnen, brøt henne ned på gulvet og satte seg på henne. Hele personalet kom løpende.

"Hun forsøkte å slå meg ned," sa Reidar. Aha, så det er sånn det er, kodeordet når en uskyldig skal straffes. "Reidar," sa jeg advarende, "jeg er det som kalles øyenvitne."

Jeg gikk rett ut i telefonkiosken og rapporterte hendelsen til Kontrollkommisjonens formann Tor Bendos. I kiosken kunne jeg bivåne hvordan Karin ble slept forbi og inn på skjermet avdeling mens personalet gikk i skytteltrafikk med hennes sengetøy og eiendeler. Så ble døra til skjermet låst. Da den ble åpnet et døgn senere, var Karin tvangsmedisinert med 100 mg Cisordinol depot. Det var Arild Pettersen som hadde gjort det ulovlige vedtaket.

Redselen grep tak i Karin etter denne hendelsen. Hun våget knapt å røre seg og senket stemmen til en hvisken dersom en pleier kom innenfor hørevidde. Men frykten for å dele sin brors skjebne ga henne oppfinnsomhet. Hun gikk med på å ta Juwamers vidundermedisin oralt og fikk redusert cisordinoldosen. Så lot hun som om hun tok tablettene og skylte dem ned i do. Jeg var full av beundring. Var det mulig å lure pleierne? Da jeg hadde forsøkt meg på det på Ullevål i 1994, gikk de over til flytende medisin og holdt meg over munnen til jeg hadde svelget den ned.

Refvik kom for å bistå meg på kontrollkommisjonsmøtet. Vi hadde ventet på gangen i en halv time etter den fastsatte tid

da Bendos kom ut og opplyste at kommisjonens legekyndige medlem Rasmussen hadde fått forfall, derfor ble det ikke noe møte. Jeg tenkte mitt. Jeg hadde hatt fire saker i Kontrollkommisjonen i Trond Mentzens formannstid og fått medhold av en enstemmig kommisjon på alle fire uten juristhjelp. Det ville kanskje bli litt for påfallende dersom allmenlegen Rasmussen skulle anse meg som behandlingstrengende når jeg gjorde bruk av min rett til å ha advokat. Jeg ble i et overstadig humør. Saken ville ikke stå bedre for Systemet om fjorten dager.

Neste dag fikk jeg beskjed om at kontrollkommisjonen for NPS ville holde et ekstraordinært møte for å behandle min sak den påfølgende onsdag. Jaja, en uke er lenge i politikken.

Men det var lenge siden jeg ble regnet som en faktor i politikken og mine kontakter hadde slått hånden av meg. Bare Velaug Lie ringte nærmest daglig for å forsikre seg om at jeg fortsatt var i live og relativt oppegående. Velaug og Thore Lie kom inn i antipsykiatriarbeidet gjennom Arnold Juklerød og har gjort en stor innsats.

Den påfølgende onsdag viste det seg at kontrollkommisjonsformann Bendos hadde oppnevnt en psykiater til å sitte på Rasmussens plass. Etter å ha konfrontert Bendos med det ulovlige i dette erklærte jeg møtet for å være en ren farse. Tor Bendos klubbet og sa: "Møtet er satt". Sigurd Refvik ba om at min innvending mot kommisjonens sammensetning ble protokollført.

Også kommisjonens kvinnelige medlem var ny. Den eneste som kjente meg fra Mentzens formannstid var pasientrepresentanten Roy, en umåtelig likandes kar som alltid var

nøye med å påse at alt gikk rett og riktig for seg. Jeg appellerte til hans rettsfølelse og opptrådte demonstrativt, tok meg til rette på talerlista, deklamerte et femten strofers langt selvlaget dikt og holdt et foredrag om forbindelsene mellom Statskog, Det nordlandske kirke- og skolefond og Opplysningsvesenets fond. Juwamer Mavlud virket såre fornøyd. Denne saken var han nødt til å vinne. For øvrig var han godt forberedt. Han kunne tilmed klaske i bordet et brev der min egen datter Susanne ba om at jeg måtte tvangsbehandles.

I Mentzens tid hadde sykehusets representant og jeg blitt sendt på gangen mens kommisjonen traff sin beslutning. Så ble vi kalt inn og fikk vite resultatet. Nå var det en ny ordning. I halvåttetida satt jeg og så på Hotell Cæsar da Turid Carlberg og Sissel Wulff toget inn med alvorlig mine og ba meg følge med på rommet. Sissel førte ordet: "Juwamer har ringt. Du har ikke fått medhold i Kontrollkomisjonen og nå skal du ha din første injeksjon Cisordinol depot. Vi håper at du ikke vil gjøre vanskeligheter."

Jeg dro frem papirene om rettssaken og begjæringen om midlertidig forføyning. Slike begjæringer skal etter loven behandles innen to dager. Min begjæring hadde da ligget hos sorenskriver Gunnar Lind i over en uke. Turid Carlberg studerte dokumentene inngående, men Sissel Wulff føyset dem til side. "Det har ingen betydning," sa hun.

"Dere er i ferd med å begå en alvorlig forbrytelse og jeg vil bruke min lovbestemte rett til å forsvare meg," sa jeg og slamret igjen døra og føk på røykestua. Der satt Karin. "Nå kommer de og tar meg, Karin," sa jeg. "Hvem kommer og tar deg?" sa Karin litt desorientert, men hun behøvde ikke vente lenge på svar. Inn toget Sissel Wulff med en hale bestående

av to kvinnelige og to mannlige pleiere. Jeg merket meg at Turid Carlberg ikke var med i følget.

Jeg gjorde motstand så godt jeg kunne, men hva kan en gammel utrenet kjerring stille opp mot topptrente folk som har vært på kurs og lært grep og overgrep? De fire bar meg til sengs og blottet min bakdel. Så skred Sissel Wulff til verket. "Jeg setter to injeksjoner," sa hun med messende stemme. "Det er 50 milligram Cisordinol Acutard og 200 milligram Cisordinol depot." Jeg merket meg egentlig bare det siste. Det var dobbelt så høy dose som Karin hadde fått og som hadde satt henne helt ut av spill. Dessuten var min kropp langt mer uvant med kjemikalier enn hennes.

Det første jeg merket var at virkningen av Cisordinol Acutard var annerledes når preparatet ble satt i kombinasjon med Cisordinol depot enn når den ble satt alene. Acutard førte vanligvis til en døsighet med marerittlignende visjoner og tanker. Nå reagerte kropp og sinn helt annerledes. Det følte som om jeg hadde fått et adrenalinkick. Jeg forlangte å få gå tur i mørket og det ble straks innvilget. Jeg langet ut så Turid Carlberg hadde sin fulle hyre med å holde følge. På 25 minutter hadde vi gått til Rema, kjøpt røyk og vendt tilbake igjen, en ekspedisjon som normalt pleide å ta bortimot en time.

Jeg sov normalt om natta, men da jeg gjorde mitt morgentoalett, kjente jeg lukten for første gang. Avføringen hadde en heslig, kvalmende likstank. Jeg snuste på svetten og kjente den samme ekle odøren. I speilet så jeg to brystne øyne uten gnist eller glød. Dette var ikke meg, det var en fremmed, et heslig menneskelignende monster som valset bredbent rundt som en robot.

Det skulle bli verre. Den andre dagen i depotsprøyrens vold merket jeg at jeg hadde fått indre skjelvninger, og da jeg beklaget meg og fikk "bivirkningsmedisin" (Alopham) fikk jeg symptomer så jeg trodde jeg hadde fått hjerteinfarkt. Den tredje dagen startet den bivirkningen som jeg senere har lært er Cisordinolens fremste kjennetegn: inkontinensen. Jeg måtte begynne å bruke bleier, og selv om jeg sa til meg selv at det var ingenting å bry seg om, føltes det jævlig fornedrende. I min kontakt med Juwamer Mavlud var jeg ydmyk til tusen og kjærba ham om å sette ned dosen på neste sprøyte som jeg skulle få om fjorten dager. Han sa at han nok trodde at den initiale dosen hadde vært i overkant, men han ville være sikker på at jeg skulle bli "slått ned". Neste dose skulle bli på halvparten, 100 milligram. Jonny Bakkejord var vitne og lot til å skrive ned det Mavlud sa.

Som dagene gikk ble jeg så skjelven at jeg ikke kunne utføre håndarbeid. Men de fysiske plagene var for intet å regne mot de psykiske virkningene som begynte å manifesteres seg. For det første mistet jeg søvnen. Det lot seg til dels avhjelpe med Sobril og Zopiklon som jeg ble tildelt i rikelige mengder. Verre var det med selvfølelsen og selvaktelsen. Jeg, som alltid har sett meg selv som et redelig og rettskaffent menneske, "second to none", begynte å føle meg underlegen og mindreverdige. Det var bare til pass til meg om jeg endte mine dager som en umælende robot på en institusjon, dem det var synd på var mine barn og barnebarn som måtte dras med historien om hvordan jeg forspilte deres sjanser til rikdom og innflytelse ved mine tåpelige utspill i EU-striden. For ikke å snakke om at de hadde arvet mine gener.

Fredag før påske dro Juwamer på ferie til Irak. Vi fikk en vikar, et spik spennas gærnt dansk fruentimmer. Hun regjerte

med jernhånd og administrerte medikamenter på en måte som fikk Juwamer Mavlud til å virke relativt human. Til meg sa hun at jeg skulle ha 200 milligram Cisordinol hver uke. Jeg sa at Mavlud hadde fastsatt doseringen og skrevet den i journalen. Hun ga seg motvillig.

Lørdag 29. mars opprant, det var påskelørdag. Sykepleier Randi kalte meg inn på sitt kontor. Var det ikke bedre at jeg fikk sprøyten frivillig enn at hun måtte bruke tvang? Jeg så ingen grunn til å protestere og la meg på briksen med enden i været. "Du skal ha 150 milligram Cisordinol depot," leste hun i cardex. Jeg reiste meg fort opp. "Jeg skal ha bare 100 milligram. Det har Juwamer Mavlud sagt. Jonny Bakkejord var vitne." Jonny ble hentet. Nei, han kunne ikke huske hva Juwamer hadde sagt og han hadde heller ikke skrevet noe ned. Dersom Mavlud hadde skrevet 150 milligram i cardex, var det naturligvis den dosen jeg skulle ha. Sprøyta ble satt. Jeg følte meg uendelig sveket.

Det ble ikke flere cisordinolsprøyter. Etter den andre injeksjonen ble jeg så dårlig at jeg lå på senga hele tiden mens pleierne med jevne mellomrom sjekket om jeg var levende eller død. Jeg lå i en forvirret halvdøs, uten tanker og uten følelser, men med uklare forestillinger om at jeg befant meg i skjærsilden og ville forbli der for evig. Plutselig ble begrepene "levende død" og "evig pine" konkrete og reelle: Min Virkelighet.

Juwamer Mavlud kom tilbake fra ferie. Han avla visitt og beklaget at jeg hadde fått for høy dose. Men hvordan kunne han vite at jeg tålte medisinen så dårlig, produsenten hadde jo satt normaldoseringen fra 100 til 400 milligram og anvist dosering etter legemsvekt. Han tegnet og fortalte om dopamin og

serotonin og neuroner og reseptorer og jeg vet ikke hva. Noen av disse "ionene" var tydeligvis blitt lammet eller ødelagt, men de ville regenerere. Det var bare å ta tiden til hjelp og la ham bestemme medisineringsen, så skulle nok alt bli bra. Jeg tvilte på det, men lot ikke tvilen komme til uttrykk.

Mot slutten av april begynte jeg å gå tur og bevege meg ute. Om nettene lå jeg i en halvdøs. Sovepillene virket ikke lenger, jeg slumret inn og våknet etter en time eller to og kastet meg rundt på senga resten av natta. Karin hadde klart å bli utskrevet. Nå var jeg den som hadde vært lengst på avdelingen og utvilsomt den dårligste. Men jeg hadde et håp. Jeg skulle hjem på permisjon.

Med Refvik og rettssakene gikk det bare skitt. Begjæringen om midlertidig forføyning ble avvist, for øvrig etter at tvangsmedisineringsen var stanset. Min sak med påstand om at jeg ikke var sinnslidende ble også avvist uten å være forkynt for motparten. Etter at Refvik hadde reist søksmål om lovligheten av kontrollkommisjonens beslutning skrev Mavlud meg over på frivillig innleggelse. Da stanset saken automatisk.

De siste tre nettene i april sov jeg ikke i det hele tatt. Da Bjarne hentet meg med bil, roterte alt rundt i hodet på meg. Vi handlet i et supermarked på Fauske. Jeg klarte omtrent ikke å få varene ned i kurven. Vel hjemme ble det nok en nedtur, både kropp og sinn var helt dødt. Jeg hadde ikke blund på øynene den natten heller og følte at det rablet for meg.

Det var første mai. Jeg ringte legevakten, hadde de noe som kunne slå meg ut og gi meg søvn? Dessverre, dessverre, jeg måtte prøve fastlegen over helga. I panikk ringte jeg Sør 4 og sa: "Jeg kommer tilbake i kveld." Etter tre timer mutters alene på toget kom jeg til Bodø, mer død enn levende.

En ny permisjon til 17. mai gikk noe bedre, men da jeg kom tilbake, hadde Juwamer fått ideer om å prøve to nye medisiner, Zyprexa og Remeron. Av disse preparatene ble jeg fullstendig gal, jeg følte en uimotståelig trang til syndsbekjennelse, og siden jeg ikke egentlig visste at jeg hadde syndet mot noen, troppet jeg like godt opp hos fylkesmann Åshild Hauan og bekjente at jeg hadde misunt henne fylkesmannsstillingen. Jeg gikk tilmed så langt at jeg troppet opp på kontoret til Sture Ellevoll og tilsto at det trossamfunn jeg hadde grunnlagt var basert på "ren satanisme". Det hadde ikke noe med skuespill å gjøre. Der og da mente jeg hvert ord.

Juwamer mente at jeg var blitt "kronifisert" og burde søke overføring til en langtidsavdeling. For meg betød ingen ting noe som helst. Men min datter Anita skulle gifte seg 24. juni og ville ikke ha noe av at jeg ødela dagen for henne ved ikke å være til stede. Jeg funderte frem og tilbake. Så pakket jeg sekken og sa til Juwamer. "Dette går ikke lenger, jeg reiser heim i dag." Svaret på dette var en sprøyte Cisordinol Acutard. Så sendte Juwamer bud på min gamle far og Anita. De så på meg, jeg så forferdelig ut, øyelokkene hang i store poser på grunn av cisordinoldosen og jeg slepte beina etter meg. "Blir du her lenger, blir du gal," sa far. Det hadde jeg forlenget innsett.

Jeg begynte å gjøre som Karin og klarte å lure meg unna de medikamentene som gjorde meg gal, men jeg var avhengig av Sobril og Zopiklon og fungerte overhodet ikke som menneske. Jeg gjorde meg nærmest usynlig og ventet på min tredje permisjon. Vel hjemme ringte jeg til Sør 4: "Send sakene mine, jeg kommer ikke tilbake."

Juwamer ringte meg: jeg hadde tatt en meget uklok beslutning. Jeg sa at det kunne så være, men jeg ville unngå langtidsavdelingen så lenge som mulig. Jeg trengte resepter på Sobril og Zopiklon. Det fikk jeg greit.

Jeg virret rundt uten mening, uten mål. Men mest lå jeg på sofaen og så i taket. Bjarne fulgte meg i tette trinn. Han var tydelig redd for at jeg skulle skade meg selv. Jeg sa at han behøvde ikke å bekymre seg. Det var ingenting som forundret meg mer enn at jeg ikke var suicidal.

Anitas bryllupsdag kom og gikk uten at jeg klarte å delta med annet enn kroppen og klærne. Mange av bryllupsgjestene forsøkte å trøste meg og muntre meg opp. Men jeg så at de var sjokkerte på grunn av mitt utseende og min væremåte.

Jeg forsto at jeg måtte forsøke å kvitte meg med medisinene. Jeg kuttet først ut Sobril og fikk fryktelige abstinenser, angstanfall som kunne vare en time eller mer. Men jeg holdt ut og kunne klare å legge pilleeska til side før halvparten var brukt. Det var verre med sovepillene. Men jeg begynte med å ta en zopiklonfri kveld mellom totre pillekvelder og endte med en pille i uka. Utpå høstparten tok jeg bare en pille av og til, når jeg hadde vært uten søvn totre netter på rad. Dagene gikk i en monoton dur. Jeg hadde ikke ledd eller felt en tåre siden 14. mars og jeg var ute av stand til å ha religiøse

følelser eller oppnå seksuell opphisselse. Mitt liv var en ørkenvandring, men hver kveld la jeg meg med to håp: Kanskje får jeg en god natts søvn og kanskje våkner jeg og er mitt gamle selv i morgen.

Mot slutten av september ble jeg stadig mer urolig til sinns. Jeg følte at Kraften var nær, men at det likevel ikke var forbindelse. Så begynte jeg å se på TV og satt hele natta og så på chatteprogram. Til sist fant jeg ut hva det var Kraften ville. Det var styringsprogrammene på Internett som var problemet. I tre døgn satt jeg foran TV-en og om det var innbilning eller realitet, vet jeg ikke den dag i dag, men da jeg reiste meg opp etter fullført verk, visste jeg med meg selv at om jeg ikke hadde forandret Internett, så hadde jeg i det minste forandret min egen verden.

Hele tiden mens jeg satt foran TV-en kjempet Bjarne med seg selv om han skulle få meg tvangsinnlagt eller ikke. Svetten drev av ham. Heldigvis vant han over seg selv, gikk til køys og lot meg holde på med mitt. Slik fikk jeg gjennomleve min første psykose.

Da jeg våknet neste morgen, var verden blitt ny. Jeg var mitt gamle jeg igjen, optimistisk og full av virketrang. Tilfeldigvis var det noen som solgte flybilletter til Italia billig. Vi slo til og reiste bare noen dager senere fra Trondheim til Roma. Det er den beste ferien vi noensinne har hatt.

Hva som videre hendte, skal jeg ikke røpe her. Jeg arbeider videre på min selvbiografi og håper på stadig nye lesere.

EPILOG

I 1975 satte jeg meg fore å finne de største menneskerettskrenkerne i Norge, og etter å ha studert fagfeltet i 33 år har jeg kommet til at jeg vil lage en liste over de Mørkets agenter jeg har klart å avsløre, de som bærer hovedansvaret for at Norge er blitt forandret fra et fullkomment demokrati til en av de verste jesuitterstatene på denne jord. Personene er (i kronologisk rekkefølge):

Terje Wold

Jens Christian Hauge

Erik Solem

Johannes Andenæs

Torstein Eckhoff

Karl Evang

Stein Rognlien

Trond Dolva

Bjarne Lindstrøm

Ingelin Killengreen

Morten Wetland

Jonas Gahr Støre.

Spør du hvordan jeg selv har det, kjære leser, svarer jeg ikke jotakk, bare bra, jeg har vært i krigen og er blitt utsatt for fiendens lumskeste kjemiske våpen: Cisordinol depot.

Denne kjemiske substansen har ødelagt søvnsenteret så jeg ikke får sove uten sovemedisin og da bare et par timer. Jeg har mistet evnen til å le og gråte og har ikke lenger kontakt med seksuallfølelsen. Min viktigste egenskap, den humoristiske sansen, er en saga blott og mine nærmeste holder meg for en sinnssyk tulling. Kort sagt har jeg mistet alt det jeg tidligere trodde gjorde livet verd å leve. Likevel er jeg ikke suicidal. Hver kveld legger jeg meg med håpet om å få en god natts søvn og kanskje tilmed drømme, og hver morgen våkner jeg med håpet om at dette skal bli dagen da jeg får mine sovende landsmenn til å våkne opp og innse faren. Nå har jeg bevist for meg selv at jeg er i stand til å følge en tankerekke og sette mine tanker ned på papiret. Kanskje kan det være en oppmuntring for lidelsesfeller i psykiatrien. Kanskje har det gitt deg, min leser, noe å tenke på?

2008

Frihetsstiftelsen
Fjellbakkvn. 75
8630 STORFORSHEI

Trykk: GERO-DATA
Røykås Terrasse 100
1476 RASTA

Omslagstegning: Ethel Fjellbakk.
Foto bakside: Forfatteren som sjuåring.

